

I. ČLTK REVUE

INVESTICE
U LEDU

PĚT KLÍČŮ
TEREZY
MARTINCOVÉ

CIZINCI
NA ŠTVANICI

MARKÉTA VONDROUŠOVÁ

**NA PŘIVÍTÁNÍ
NEZAPOMENU**

LET T

02/2021

www.cltk.cz

ZALOŽEN 1893

I.ČESKÝ LAWN-TENNIS KLUB PRAHA OFICIÁLNÍ PARTNEŘI

Vivus
Domy plné života

ambicore

Pankrác a.s.

J&T BANKA

ALLINEX

ISO PRAHA
STAVEBNINY

ČPP
VIENNA INSURANCE GROUP

Mizuno

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

MORAVIA STEEL

BECHYNĚ
HODINÁŘSTVÍ

noncore

smartwings

CHEMOPROJEKT

ASTRONSTUDIO

Babolat

insio
SOFTWARE

zenova

ADVANTAGE
CARS

VICTORIA
Vysokoskolské sportovní centrum MSMT

**NÁRODNÍ
SPORTOVNÍ
AGENTURA**

CTU

PTS
Pražský tenisový svaz

GOLF

Resultina

PRAHA
7

**Praha
Pražský
Praždroj**

smart-CON
be connected

CRANE CONSTANCY CAPITAL

protenis

Peach

Vážení členové klubu, tenisoví příznivci,

z okna kanceláře se dívám na padající listy, sestavu přetlakových hal, zazimovaný bazén a prázdnou terasu restaurace Tiebreak. Uvědomuji si, že léto uběhlo strašně rychle, skoro by se dalo říci, že z hlediska covidu bezstarostně. Bohužel mám ale v paměti loňský říjen, který nastartoval všechny zákazy, prázdné haly i klubovou restauraci, to vše bez kompenzací za utrpěné ztráty. Věřím, že se podobný scénář opakovat nebude a my se i v zimě budeme pravidelně potkávat na kurtech, v restauraci, v posilovně a v regeneračních prostorech. Vždyť bez sportovních a společenských kontaktů by byl život fádní.

V létě jsme prožili mimořádnou radost v podobě olympijského stříbra Markéty Vondroušové, ale v duchu jsme určitě zatleskali i mnoha dalším úspěchům. Třeba Tereze Martincové za velký výkonnostní i žebříčkový vzestup. Nebo mnoha individuálním výsledkům našich mladých nadějí; zmíním alespoň Lukáše Velíka a Nikolu Bartůňkovou. Hned v květnu se při všemožných omezujících opatřeních podařilo uspořádat tradiční kombinovaný ATP Challenger s ITF turnajem žen, opět s velmi pozitivním hodnocením ze strany ATP.

Vysoký počet dětských prázdninových kempů byl znovu vítanou příležitostí pro sportování těch nejmladších, ale jistě i úlevou pro rodiče, kteří ráno svěřili děti do péče trenérů a odpoledne si je vyzvedli. Finanční přínos pro klub není zanedbatelný, a tak se snad s výraznější dětskou aktivitou v areálu rádi smíříme.

Po více než roce fungování lékařského tělovýchovného centra „Zdravý sport“, které se v čele s MUDr. Matoušem usadilo v prostorech bývalé vyplétárny, vidím velký přínos, a to nejen pro profesionální sportovce. Možností centra jistě rádi využijí všichni členové klubu, ať už kvůli diagnostice a prevenci zranění, nebo jako fyzioterapeutické a masérské služby a konzultace.

Věřím, že se po roční odmlce setkáme při vánočním večeru v Letenském záměčku a budeme si moci popřát méně konfliktní příští rok na Štvanici.

Vladislav Šavřda,
generální manažer I.ČLTK Praha

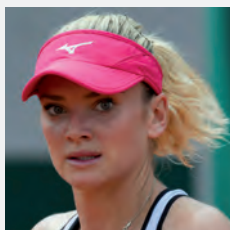
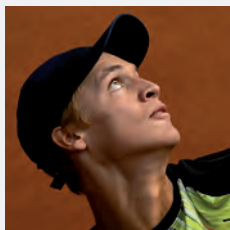
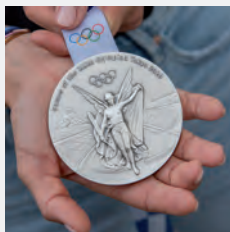
editoria

VALNÁ HROMADA I.ČLTK VÝBOR BEZE ZMĚN

Všudypřítomný covid-19 odložil loni nejen olympiádu v Tokiu, ale také volební valnou hromadu I.ČLTK. Uskutečnila se až nyní, v úterý 2. října, a díky 83 platným volebním lístkům byla usnášeníschopná hned v první instanci. Mezi hosty byl poprvé během svého funkčního období také prezident ČTS Ivo Kaderka; ten v krátkém projevu podpořil stávající výbor klubu a přislíbil pokračování velmi kvalitní spolupráce posledních let.

Po přednesení zpráv o činnosti a hospodaření prezidentem I.ČLTK Václavem Klausem a ekonomem klubu Petrem Šimůnkem došlo na volbu výboru pro další tříleté období a zajímavou diskusi. Do devítičlenného vedení I.ČLTK kandidoval nový člen klubu, Američan Alleem Choudhry, který má zkušenosti z funkce prezidenta klubu v San Franciscu, potřebný počet hlasů však nezískal. Výbor tak bude i v příštím tříletém období pracovat ve složení Václav Klaus, Vladislav Šavřda, Petr Šimůnek, Zdeněk Krampera, Pavel Huťka, Dušan Palcr, Petr Kuchár, Petr Vaníček a Jan Pecha. Prezidenta klubu zvolil ze svého středu na první schůzi – ta by měla proběhnout do konce listopadu.

Nejzajímavějším bodem diskuse byly informace o aktuálních (ne)možnostech investic kvůli stále nedořešené revitalizaci ostrova Štvanice (více o nich v článku na str. 12-13). Vladislav Šavřda zmínil i některé detaily a řekl, že podle posledních zpráv bude architektonický návrh řešení ostrova předložen s mírným zpožděním, zřejmě až v prvním čtvrtletí příštího roku. Teprve poté bude možné reálně diskutovat rozvoj areálu, ať už jde o plánovanou kondiční halu, referenční kurt pro padel či rekonstrukci šaten a hygienického zázemí na Slavoji.

OBSAH

- 03** | Markétinu medaili hlídá Frankie
- 06** | Na přivítání nezapomenu (M. Vondroušová)
- 08** | Jonášův prokletý kotník
- 10** | Užijte si nové sprchy, halu i světla
- 12** | Investice (bohužel) u ledu
- 14** | Začínat je peklo (rozhovor s K. Muchovou)
- 16** | Pět klíčů Terezy Martinové
- 18** | Lukáš Velík touží po Paříži
- 19** | Prague Open chyběl domácí úspěch
- 20** | Tři talenty ze Štvanice
- 22** | Sofie miluje poháry. Tak je vyhrává
- 24** | Prioritou je velký kurt
- 28** | Skupina = výhoda aneb nový impuls v přípravě
- 32** | Victoria VSC cílí na mláď (interview s L. Kovářovou)
- 36** | Tři cizinci v I.ČLTK
- 40** | Potopený exprezident (na mistrovství v golfu)

Přivítání na Štvanici. Markétě blahopřáli k olympijskému stříbru také Ivo Kaderka a Václav Klaus.

Markéta Vondroušová zavřela v olympijském Tokiu pusy hejtrům a přivezla stříbro!

MEDAILI HLÍDÁ **FRANKIE**

Bylo po tiskovce. Po spoustě otázek a odpovědí, rozhovorů, úsměvů do kamer i objektivů fotoaparátů, desítkách autogramů. Taky po fotkách do rodinného alba; se snoubencem Štěpánem, s maminkou, s trenéry. Ale ještě než olympijská finalistka z Tokia MARKÉTA VONDROUŠOVÁ ze slavnostně nalaďené Štvanice, která ji v pondělí 2. srpna přivítala kyticemi a potleskem, odjela, potkala jiného šampiona. Jana Kodeše.

Ukázala mu stříbrnou „placku“, vyfotili se. A pak se Kodeš zeptal na to, co na tiskovce kupodivu nepadlo: „Markéto, kde jsi hrála líp? Před dvěma roky na Roland Garros, anebo teď v Tokiu?“ Finalistka Paříže i olympijského turnaje

se kratičce zamyslela a pak rozhodně řekla: „Na olympiádě.“

Určitě to nebyl jen její pocit. V Tokiu se předvedla ve fantastické formě. Ukázala, v čem je tajemství

jejího tenisu a v čem se od šokujícího finále Paříže v červnu 2019 zlepšila.

Hrála ohromně koncentrovaně, dostatečně agresivně, výborně servírovala a šla za úspěchem. „Takhle by měla hrát

pořád! Mám pocit, že byla uvolněnější než na turnajích. Šla si za tím, chodila si do hřiště pro balony, sama sbírala body. A byla nabuzená, od empajru klusala na return jako to dělá Nadal. Tak má hrát," těší i s odstupem Jiřího Hřebce, pro Markétu pana „Hříbka“, osudového trenéra, se kterým si denodenně z Tokia psala esemesky. „Jenom mi někdy mohl napsat víc než pět slov," postěžovala si naoko a rozesmála se.

V Tokiu hrála Markéta skvěle. Pravda, začala trochu nervozním výkonem proti Kiki Bertensové, pro kterou to byl poslední zápas na profiokruhu, ale pak se uvolnila a soupeřky padaly z cesty jako kuželky. Když si v osmifinále vyšlápla na domácí šampionku Naomi Ósakaovou, byl to (nejen) pro pořadatelskou zemi šok. A mnozí začínali tušit, že to „Maki“ dotáhne daleko. Přitom by ji spousta nepřejících škarohlídů na olympiádě nejraději neviděla...

Markétu totiž poslal do Tokia loňský chráněný žebříček, na který měla nárok kvůli předcházejícímu zranění ruky; krátce před olympiádou, kterou covid o rok odsunul, byla v pořadí WTA „až“ pátou českou tenistkou. Někteří fanoušci Karolíny Muchové to nelibě nesli a zvláště na sociálních sítích to dávali najevo. „Byla jsem z toho hodně smutná. Ale stříbrná medaile je pěkná odpověď, ne? Myslím, že jsem jim to vrátila," usmála se na tiskovce.

Vrátila. A odskákalo to pět soupeřek.

V 1. kole Nizozemka Bertensová, s níž se Markéta po utkání navzdory mnoha covidovým omezením objala. „Nevím, jestli za to nedostanu pokutu, ale musela jsem. Je to fajn holka a bylo mi líto, že jsem jí ukončila kariéru, byl to její poslední turnaj," glosovala chvíli dojetí po utkání.

Ve 2. kole Rumunka Mihaela Buzarnescuová – 6:1, 6:2.

V osmifinále domácí superstar Naomi Ósakaová, čtyřnásobná grandslamová vítězka. 6:1 a 6:4! „Nechtěla jsem si připouštět, jaká hvězda stojí na druhé straně sítě."

Ve čtvrtfinále Španělka Paula Badosaová – 6:3, skreč. Soupeřka se v krutém horku

a vlhku po první sadě fyzicky zhroutila a z kurtu ji odváželi na vozíku... „Byla to hrůza, tyhle podmínky berou hrozně moc sil. Nedívím se, že to nezvládla," řikala po vítězství Markéta.

V semifinále Ukrajinka Elina Svitolinová. Byl to uragán – 6:3, 6:1. „Mám radost, že se mi to povedlo, hrát o třetí místo a bát se, že na mě medaile nezbude, jsem nechtěla," ulevilo se Vondroušové.

Finále, to bylo úchvatné třísetové drama, ve kterém se Markéta rvala o každý fiftýn s Belindou Bencicovou. A vůbec to nevypadalo, že jsou v šatně kamarádky, pohledy Švýcarky byly až nepřátelské. „Ona to s sobě ví, sama říká, že je na kurtu psychouš," smála se s odstupem Markéta.

Na modrém olympijském kurtu si nedarovaly ani míč. Švýcarka urvala první set 7:5. Ve druhém Vondroušová excelovala – 6:2! Co jí chybělo ve třetí sadě, kterou prohrála 3:6? „Možná špetka odvahy. Ale Bencicová hrála výborně," říkal druhý Markétin kouč Jan Mertl.

Přesto to byl úžasný zážitek, zápas jako hrom.

„Všichni si Markétu pamatujeme, když na Štvanici hrála jako malá holčička. Ted' jsme seděli u televize, drželi palce a slzeli," přiznal na tiskové konferenci prezident I.ČLTK Václav Klaus, který Markétu přivítal s kyticí, stejně jako šéf tenisového svazu Ivo Kaderka.

Vondroušová se zapíše do historie jako první česká tenistka-olympijská finalistka. Do Tokia letěla jako 42. hráčka světa, hrála ale jako tenistka Top 10 a pověsila si na krk stříbro.

„Pro mě bylo nejdůležitější semifinále. Aby měla medaili, aby si ji historie tenisu pamatovala," utrousil Hřebec a pak ještě přidal: „Jestli má Maki vyhrát grandslam, bude to za dva roky. Potřebuje ještě maličko uzrát."

Zatím Markéta „uzrála" pro finále. Na Roland Garros i na olympiádě. Z Tokia si přivezla jeden jediný suvenýr. Kulatý, docela těžký a stříbrný. Má ho pořád na očích? „Měla jsem. Medaile visela v obýváku, ale protože si Frankie, naše kočička, neustále hrála s tou šňůrkou, musela medaile do krabičky. Máme ji v ložnici na policičce."

A hlídá ji Frankie.☺

Krátce po tiskové konferenci s Janem Kodešem

Úsměv pro fotografa
(Martina Sidorjáka)
před tréninkem v Tokiu

Bramborová medaile
by byla příšerná,
směje se Markéta

NA PŘIVÍTÁNÍ NEZAPOMENU

Po dlouhé době dokončí Markéta Vondroušová sezonu. Bez toho, aby poslední turnaje vzdala kvůli bolístce. Až se za ní bude ohlížet, kus příběhu bude patřit olympijskému Tokiu.

Na co budete vzpomínat nejraději?

„Na přivítání, které mě čekalo po návratu do olympijské vesnice. V půl třetí ráno jsem tam moc lidí nečekala, a už vůbec ne takovou „hordu“. Basketáči, Krpoš (rozuměj Lukáš Krpálek – pozn.), Prskavec... Měla jsem z toho radost, natočila jsem si to i na video. A určitě budu ráda vzpomínat na semifinále. To byla velká euforie, protože teprve tehdy ze mě spadlo napětí; už jsem věděla, že neodjedu bez medaile. Jak člověk vyhrává, medaile je blíž a blíž, ale ještě v semi to pořád mohlo skončit špatně a mohla jsem mít bramborovou. Ta by byla fakt příšerná...“

Krutý program a vedra jste v Tokiu zvládala výborně.

„Nevím, jestli výborně, ale svým způsobem bylo lepší, že to odsejpalo, než kdyby člověk pořád čekal a nad něčím zbytečně dupal.“

Změnilo olympijské stříbro něco ve vaší motivaci, sebedůvěře, přístupu?

„Rozhodně to bylo povzbuzení, od finále na Roland Garros jsem si znovu dokázala, že s nejlepšíma holkama můžu hrát. V Tokiu jsem hrála fakt dobře. Na druhou stranu: od chvíle, kdy mi vypadlo finále Paříže, ten tlak trochu opadl, už jsem každý týden necítila, že se ode mě něco velkého čeká. A nahoru se zkrátka hraje líp, než když má člověk pořád něco dokazovat.“

V Tokiu jste ale asi chtěla něco dokázat hejtrům; když vyšla olympijská nominace, byla jste z negativních ohlasů hodně špatná...

„Byla. S hejty a dotazy, proč jedu já a ne Kája Muchová, která byla aktuálně na žebříčku výš, se v tu chvíli roztrhl pytel. Já už si po zápasech komentý na sítích nečtu, ale na tohle se mě

začali ptát i známí a bylo to nepříjemný. Celý jeden den jsem probřečela, Honza Mertl by mohl vyprávět. Jak jsem na olympiádu toužila jet, přišly chvíle, kdy jsem to fakt chtěla vzdát a nechat to Mušce. Ale jak jsem o tom postupně mluvila s mamkou, se Štěpánem, s Mertlosem..., rozhodla jsem se, že pojedu, i když se to ve mně pořád pralo. Pořád jsem si říkala, co se stane, když v Tokiu prdnu v prvním kole...“

Návrat z olympiády jste si asi užila se vším všudy a na více frontách, je to tak?

„Je. Už návrat z letiště byl fajn, čekali tam naši i Štěpán. Totéž na Štvanici, tady je to vždycky takové rodinné. A úžasné to bylo v Sokolově; knedlíky u babičky a pak obcházení jejích kamarádek s medailí. Bylo krásný, když jsem viděla, že mi všichni fandili a že jsou pyšní.“

Mimochodem – kdyby to šlo, nechtěla byste si ten třetí finálový set zahrát ještě jednou?

„Asi ne... Většinou jsou v zápasech momenty, které jsem měla zvládnout líp, vybavuju si je, ale tady ne. Nevzpomenu si ani na jeden fiftýn, který bych fakt pokazila a chtěla ho zahrát znovu a jinak. Musela bych hrát extrémně dobře, abych Belindu porazila, hrála celý turnaj neskutečně. Ale je pravda, že to bylo o pár míčkách.“

Už jste dostala finanční prémii?

A utratila ji?

„Ještě ne a ani nemám v plánu ji utratit. Já teď kupuju jen jídlo pro Frankie, naši kočičku. Mám ohromnou radost, že Štěpán svolil, že si ji koupíme. Teď jsou nerozlučná dvojka; kdykoli přijdu domů, leží spolu na gauči.“ (směje se)

// Jak jsem na olympiádu toužila jet, přišly chvíle, kdy jsem to fakt chtěla vzdát a nechat to Mušce.

Jediný suvenýr z Tokia, ale stojí za to!

Začátek slavnostní tiskovky 2. srpna

Úplně první rozhovor, Nova číhala už ve vestibulu

Kousíček té stříbrné plakety patří i pánům nahoře: zleva kondiční trenér Michal Vágr a koučové Jiří Hřebec (alias pan Hříbek) a Jan Mertl

Na Markétu s medailí čekala Markéta s medailí

Z kempu rovnou na tiskovku a půjčit si medaili©

JONÁŠ ZNOVU HLEDÁ...

JONÁŠ FOREJTEK (20) si rok 2021 nepochybně maloval v růžovějších barvách. Neklaplo to však ani výsledkově, ani se zdravím, navíc se koncem léta po necelém roce rozešel s koučem Slávou Dosedělem. „Nefungovalo to, jak jsme si asi oba představovali,“ přiblížil aktuálně 294. hráč světa.

Roli sehrály jistě i výsledky; od jara stojí za zmínku jen semifinále challengeru na Spartě a nedávné čtvrtfinále v Ismaningu. „Bohužel se do toho promítlo i opakované zranění kotníku, za poslední rok jsem s ním měl problém už třikrát,“ připomněl Jonáš. Ten na jaře vyměnil i kondičního trenéra; Jaroslava Blažka nahradil Zdeněk Kompánek, o něhož se dělí s Tomášem Macháčem.

Na podzim trénoval Forejtek střídavě v Praze a v Německu, kde se mu věnoval Jakub Záhlava. Nadále ale hledá kouče, jenž by se mu stoprocentně věnoval.

Jonáš Forejtek hledá kouče, pod jehož vedením by naplno rozvinul svůj talent

ŠKATULATA ANEB BUĎTE V OBRAZE

Glosovat trenérské rošády v I.ČLTK Revue se nevyplácí. Někdy totiž nabereu věci nečekaný spád. Než dorazil na jaře magazín z tiskárny, Jan Mertl vyměnil spolupráci s Nikolou Bartůňkovou za angažmá u Markéty Vondroušové a Jan Hernych přešel (po pár týdnech) od Amélie Šmejkalové právě k Bartůňkové. Stane se, ale snad to nebude pravidlo.

A když jsme u změn: Karolína Muchová ukončila spolupráci s kondičním trenérem Jaroslavem Blažkem (nahradil ho Marián Voda); ten teď pracuje s Nikolou Bartůňkovou, Nelou Jandovou a Vojtou Valešem. Tříletou spolupráci s Darjou Viďmanovou ukončil Daniel Vaněk, Dáša teď hraje s Pavlem Zádrapou. Aktuálně je třeba zmínit odchod dlouholeté trenérky dětí Romany Mudříkové. Ta ovšem na Štvanici nadále trénuje dvakrát týdně privátně.

Jan Mertl je od jara koučem Markéty Vondroušové (na snímku je uprostřed Markétin snoubenec Štěpán Šimek)

VICHŘ NIČIL, PRASKALA I LANKA

Tohle nechcete vidět... Silný vítr, který 21. října lámal stromy a připravil desetitisíce lidí o elektrinu, napáchal škody i na Štvanici. Jeden z poryvů totiž porazil „náfuk“ dvojhaly 5-6; ta se vinou malého tlaku začala vlnit a padat a notně se potrhala.

„Vnitřní i vnější plášť je bohužel poškozen, navíc jsme přišli o světla, většinou zcela nová. Jak se totiž ztrácel tlak, vítr s halou mával a zářivky popadaly na zem,“ popisuje manažer klubu pro správu Martin Šustr. Ten v kritických chvílích haly z kanceláře monitoroval, a tak se podařilo nafukovačku zachránit. „Okamžitě jsem přivolal správce a tři trenéry a společně se nám podařilo těžký vzduchovací agregát postavit a proudění vzduchu do haly obnovit. Ke škodám bohužel přesto došlo,“ přibližuje.

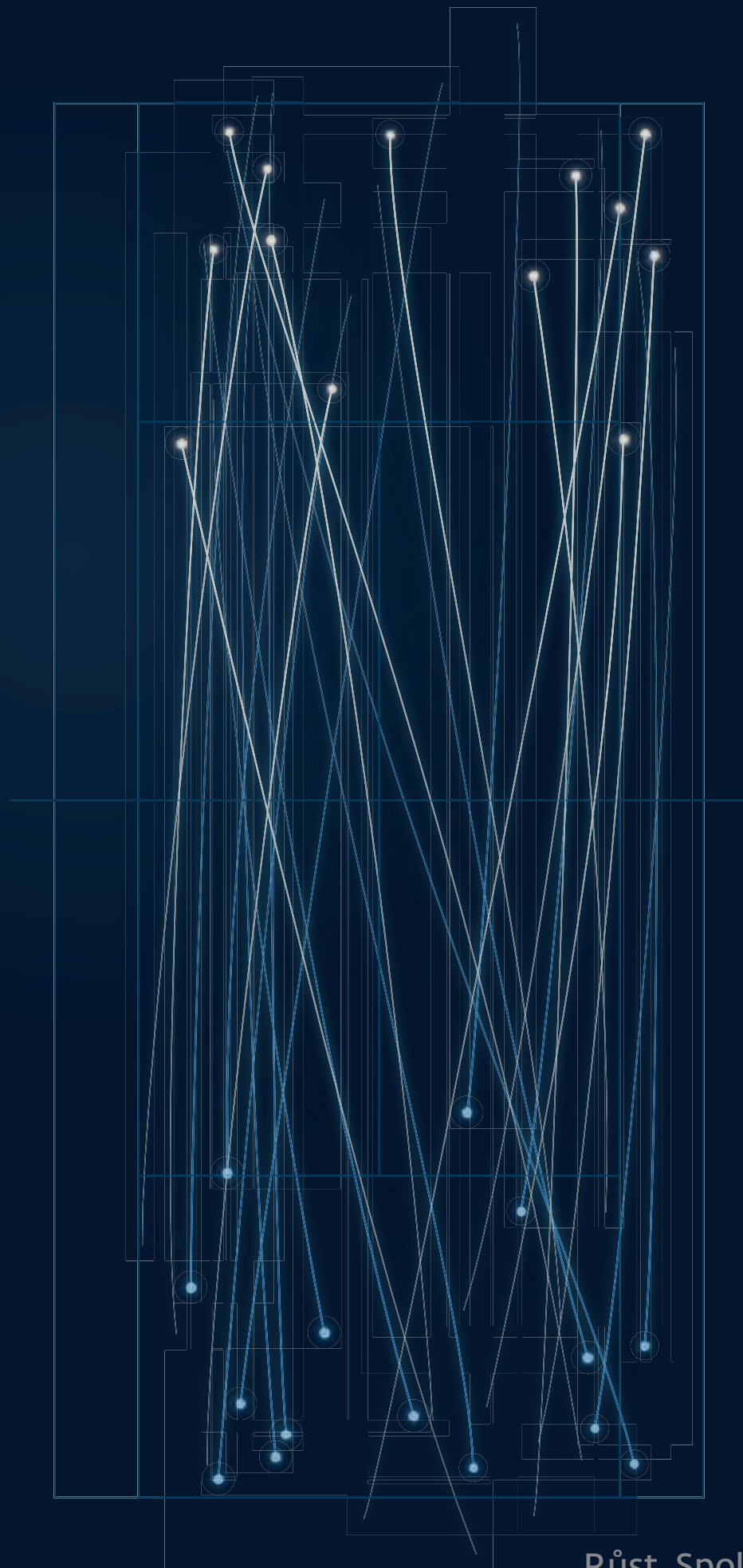
O síle větru svědčí na několika místech přetržená ocelová lanka na plášti haly, ale také ze země vytržená ocelová kotva.

Takhle to vypadalo v hale během řádění vichru...

Stačí vidět
příležitost.

Růst. Společně.

UŽIJTE SI NOVÉ SPRCHY, HALU I SVĚTLA

Nešlo o závratné investice, ale i letos se na Štvanici spousta věcí vylepšila. Kdo chodí do klubu pravidelně, jistě si všiml. Třeba kompletně zrekonstruovaných sprch v šatnách M 1-2 a D 1-2; nová je dlažba, odtokové kanálky i moderní skleněné zástěny. Pokud se vám zdá, že na tenis lépe vidíte, možná to nebude zdání. Je to zásluhou moderních ledkových světel v trojhale na kurtech 2, 3 a 4; úspornějších a s větší svítivostí. Ty starší, ale také výkonné, se instalovaly ve zbývajících halách, kam se dokoupila i další nová. Mezi „bublinami“ svítí zbrusu nová dvojhala 7-8 pořízená díky pojistce; původní halu totiž v zimě strhl sníh. Krom toho se kolem hal budují betonové odtokové žlaby; to aby stékající voda nešla na kurty. Tytéž kanálky se instalují také na Slavoji, a sice mezi kurty 13-14 a 15-16, protože i tam se zpravidla držela voda. Jsou to relativní drobnosti, ale i díky nim se na Štvanici hraje lépe.

Zbrusu nové sprchy jsou od léta v šatnách M1-2 a D 1-2

TAHAT „JEŽKA“ NENÍ LEGRACE

Tahat válec posetý dlouhými bodci není legrace, přesto vedení klubu správcům tuhle hračku pořídilo. „Určitě je to lepší, než aby kurt provzdušňovali vidlemi jako dřív,“ usmívá se manažer klubu pro správu Martin Šustr a dodává: „Dosud nám tímhle válcem opravovala kurty externí firma, koupě vlastního nám ale usnadní plánování prací a ušetří peníze.“ Mohutný „ježek“ slouží k revitalizaci dvorců; k rozrušení ztvrdlého podkladu a jeho lepšímu spojení s dohazovaným materiálem. Narušit povrch je nutné především na kurtech, na kterých stojí v zimě haly. „Nedojde u nich k obvyklému vymrznutí a nadzvednutí antuky, de facto nakypření dvorce, který se na jaře opět zvalcuje. Což antukový kurt potřebuje. Chceme ale válec používat i na Slavoji, i když jen v zadní části kurtů. Tam je to vhodné právě před dohozením materiálu a srovnáním povrchu.“

Šéf údržby Tomáš Dirlbeck při práci s válcem posetým bodci

ÚDEROVÁ TECHNIKA ZE VŠECH ÚHLŮ

Padesátka trenérů se na konci října zúčastnila prvního ze série seminářů Trendy tenisové přípravy, který organizoval úsek vzdělávání ČTS. Na téma Úderová technika v dětském tenise ho připravil vedoucí trenér TŠ I.ČLTK Jan Pecha. O kondiční přípravě a fyzioterapii mluvil Jaroslav Blažek, ke slovu se dostal i Robert Krechler, někdejší trenér daviscupového týmu a osobní kouč Damma či Ulihracha, toho času ve službách LTK Liberec. Celodenního programu se účastnili i trenéři tenisové školy I.ČLTK a někteří jejích svěřenci.

„Byl to první ze tří chystaných seminářů, a sice se zaměřením na děti do devíti let. Probírali jsme všechno kolem úderové techniky od biomechanických principů až po analýzu, korekce techniky a průpravná cvičení. Využili jsme i slow motion videa, ať už šlo o úder dětí, nebo špičkových hráčů. Pokračování plánujeme na leden,“ glosoval premiéru Pecha.

První ze série seminářů pro trenéry pod vedením Jana Pechy

Vivus
Domy plné života

NOVÉ BYTY GOLF RESORT U VLTAVY

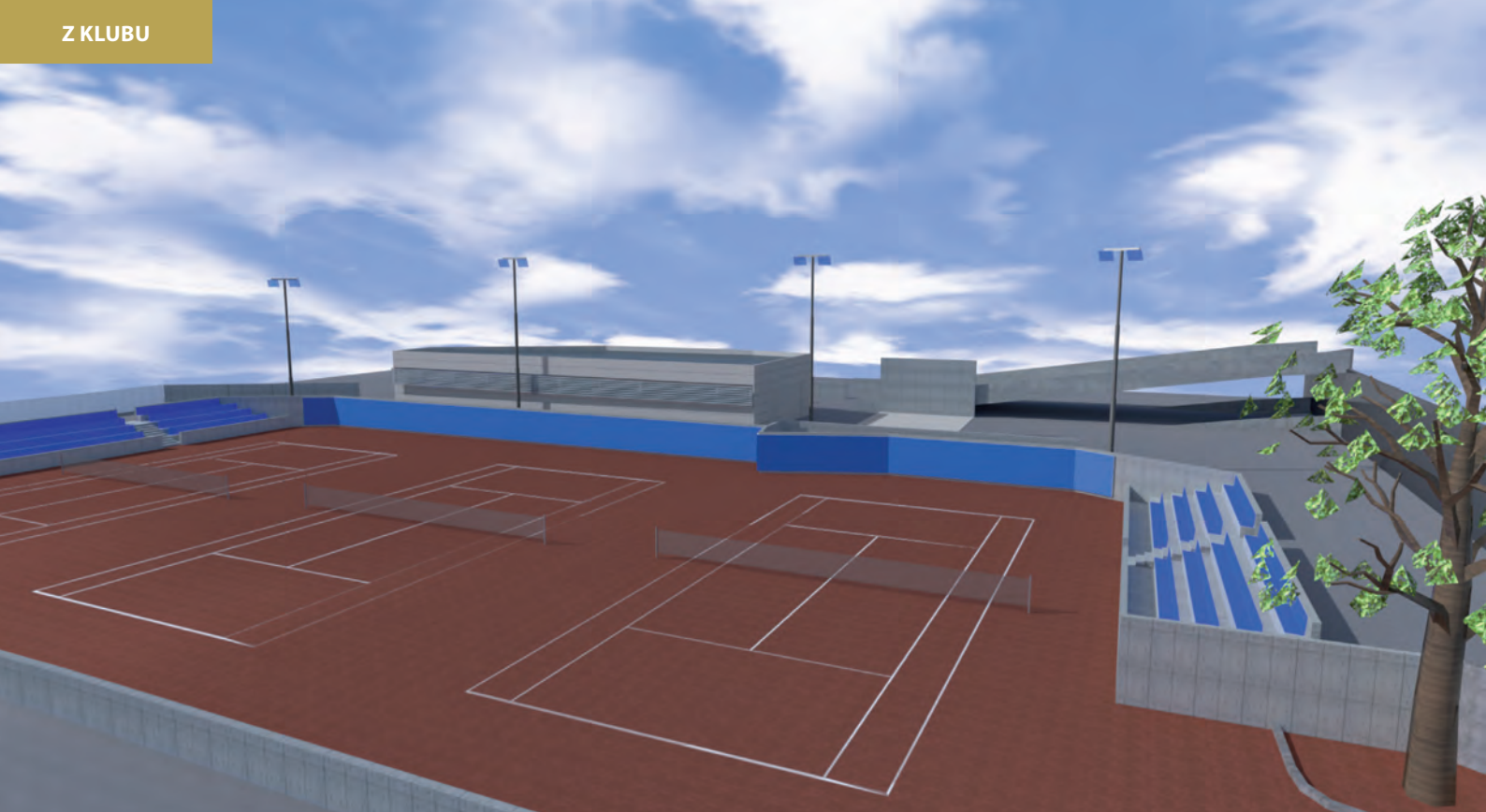
Praha 4 – Hodkovičky

www.vivus.cz

800 186 186

Vizualizace plánované kondiční haly za kurty 2, 3, 4. Zatím se stavět nesmí...

INVESTICE U LEDU

Některým rozhodnutím úřadů příliš nerozumím, říká Vladislav Šavřda

Těší ho, že covidové období klub nezdevastovalo, na druhou stranu je rozčarován z přístupu a některých rozhodnutí úředníků. Na začátku halové sezony si ale generální manažer I. ČLTk Vladislav Šavřda přeje jedině: „Abychom nestavěli haly zbytečně, tak jako loni. Aby zkrátka sportovní i klubový život fungoval i nadále normálně a nemuseli jsme znovu řešit omezení, která přinášejí velké komplikace i finanční ztrátu.“

LÉTO, JAK MÁ BÝT

O covidových měsících jsme popsali mnoho stránek a snad nebude třeba přidávat další. Tak jen krátké shrnutí. Tenis se naštěstí během léta (nejen na Štvanici) vrátil k normálu. Veškerá sportovní příprava včetně regenerace se rozjela v zaběhnutých kolejkách a trénink už nebyl jedinou možností, jak si „pinknout“, na všech úrovních se znovu hrály turnaje a soutěže.

Štvanice viděla v květnu tradiční ATP Challenger spolu s „pěťadvacítkou“ ITF

žen, v létě turnajovou sérii babytenisu I.ČLTk Praha Cup by Babolat, sedm prázdninových kempů a také turnaj juniorů kategorie ITF 3 (s domácím vítězem Lukášem Velíkem). Zkrátka léto, jak má být.

Chce se říct díky bohu, neboť všechna omezení z poslední zimy poznamenala nejen sportovní trénink a klubový život jako takový, ale i ekonomiku. Loni na podzim nafouknuté „bubliny“ stály (téměř) pusté a prázdné celou halovou sezonu, trénovat mohli jen profesionálové. Stavbu a provoz hal

přitom bylo třeba zaplatit, stejně tak jejich temperování.

„Od Národní sportovní agentury jsme ale nezískali ani korunu, ač její tehdejší šéf Milan Hnilička na naší schůzce sliboval, že po ukončení lockdownu dostaneme za nevyužité investice náhradu. Za druhou covidovou vlnu jednoduše nebyla,“ posteskně si Šavřda a jedním dechem dodá: „Ekonomické trable jsme ustáli především díky sponzorům, kteří nám v téhle těžké chvíli pomohli. Zvláště Milan Šrejber, jeho přístup musím vyzdvihnout.“

Ted management I.ČLTK věří, že letošní výdaje za haly nebudou zbytečné, že se loňská zimní katastrofa nebude opakovat. Vrásky má ale z jiných důvodů: některé plány vzaly totiž za své. A s covidem to nijak nesouvisí.

NA HALU SI POČKÁME

„Věřili jsme, že budeme pokračovat v trendu posledních let a po třech etapách nástavby malého centru, otevření lékařské ordinace a přesunutí servisu a obchodu do vestibulu zrealizujeme další nápady. Stále nedokončené architektonické řešení revitalizace ostrova nás ale brzdí, i když mám pocit, že je to zbytečné,“ říká Šavrda.

Oč jde? Klub plánuje vybudovat za kurty 2, 3, 4 lehkou kondiční halu, která by vylepšila podmínky pro přípravu v zimním období. Umožnila by například hry a běžecký trénink, pro který v novém fitku není dost prostoru. A zabírat kvůli tomu v zimních měsících celý dvorec je nešťastné, každý kurt v hale je potřeba pro tenis.

„Máme pěkný projekt od architekta Laciny, hala splňuje i veškerá protipovodňová opatření, v kritických chvílích by případně byla tzv. průtoková.

Získali jsme souhlas památkářů i Povodí Vltavy, ale problém nastal u stavebního odboru Prahy 7. Než dojde k finálnímu architektonickému návrhu revitalizace Štvanice, halu nám zkrátka postavít nepovolí,“ vysvětluje Šavrda.

Stojí za zmínku, že jde o lehkou nízkou budovu, která byt jediným metrem nepřesahuje stávající hranice areálu. Vzhledem k nesouhlasu se stavbou a tedy nemožnosti získat stavební povolení nemohl klub požádat ani o potřebnou investiční dotaci, a tak v příštím roce se určitě stavět nebude.

Totéž platí o plánovaném dvorci pro padel, sport podobný tenisu a získávající na popularitě. Investor, za nímž stojí hokejista David Pastrňák, má zájem postavit na Štvanici referenční kurt. „Uvítali jsme to, padel by rozšířil nabídku aktivit nejen pro naše členy. Je to atraktivní sport, který lze provozovat v jakémkoli věku, navíc velmi podobný tenisu. Kurt by mohl stát na Slavoji mezi stávající budovou a kurtem číslo 10,“ popisuje Šavrda.

Jenomže i tady klub narazil na stejný problém jako v případě haly. Do zpracování plánu na revitalizaci

Štvanice (ten by měl být údajně hotov na jaře příštího roku) se stavět nesmí! Vzhledem k tomu, že kurt na padel má stát na ploše určené pro sport, jejíž dlouhodobý nájem navíc I.ČLTK platí, je to trochu paradox...

DVA NOVÉ HARDY

Abychom ale nekončili až tak pesimisticky: vzhledem k výše uvedeným komplikacím požádal I.ČLTK alespoň o investiční dotaci na rekonstrukci kurtů 7, 8 a 9. Devítka by měla být opět antuková, kurty 7 a 8 (které jsou v zimě pod zcela novou bublinou) naopak dostanou tvrdý povrch.

„Důvod je jednoduchý: Rebound Ace na devítce dosluhuje, pro profesionální hráče je v zásadě nepoužitelný, a tak potřebujeme nový. A lépe dva, protože poptávka, respektive počet špičkových hráčů, kteří na Štvanici trénují, a také současný trend, kdy je hardová sezona delší než antuková, to vyžaduje,“ vysvětluje Šavrda.

Pokud se tedy podaří všechny tři kurty v příštím roce zrekonstruovat, bude mít klub k dispozici 14 antukových dvorců a dva zbrusu nové s tvrdým povrchem. Při troše štěstí, respektive schválení investiční dotace, by se mohlo stavět už na jaře.

Na téhle „loučce“ na Slavoji protnuté cestou by mohl stát kurt na padel. Otázka zní, kdy získá klub povolení.

A full-page photograph of tennis player Karolína Muchová in the middle of a powerful backhand stroke on a clay court. She is wearing a black Adidas tennis dress, a black Adidas headband, and a black wristband. Her expression is one of intense focus and effort. A bright yellow tennis ball is visible in the air, slightly out of focus, just in front of her. The background is a blurred view of the tennis court and stands.

Ze všeho nejvíc mě mrzí, že mi utekl
Fed Cup, říká Karolína Muchová

ZAČÍNAT JE PEKLO

Skvělý začátek, ale krutý konec. **KAROLÍNA MUCHOVÁ** za sebou má hořkosladkou sezonu, která jí přinesla úspěchy, ale i bolest. A hlavně – skončila předčasně. Semifinále Australian Open přitom vybízelo k velkému optimismu. Jenomže už v Melbourne se objevily trable s břišním svaem, které se v průběhu roku ještě prohloubily, jakkoli hrála Karolína čtvrtfinále ve Wimbledonu a v Madridu. A tak sezona skončila už v září a Muchová nestihla turnaj v Ostravě ani BJK Cup...

// Lehátko na fyzio,
které jsem si pořídila,
se mi hodilo častěji,
než je zdrávo.

Jak moc jste z předčasného konce sezony mrzutá?

„Jsem, no. Ráda bych si bývala zahrála v Indian Wells, i jsem se cítila ve formě. Mrzí mě, že jsem chyběla v Ostravě a že mi utekl Fed Cup. Doma hraju ráda, v O2 aréně plné lidí by to byl zážitek; tohle jsem řešila asi nejvíc, lákalo mě zkusit se připravit. Ale s tím rizikem, že bych si mohla pokazit začátek nové sezony, nebo dokonce celou, to nebyl dobrý nápad.“

Jak jste to celé vstřebávala?

„Snažila jsem se to přehodit do pozitivna; konec sezony je ideální čas břicho doléčit a připravit se na příští rok. Děkala jsem pro to maximum. Absolvovala jsem spoustu vyšetření a testů, píchli mi kolagen, rehabilitovala jsem od laseru po manuální terapii; Michal Novotný u mě byl čtyřikrát týdně, možná i častěji. Teprve od půlky října jsem začala tělo zapojovat.“

Ale zvolna?

„Samozřejmě. Jak po té pauze začínám svaly aktivovat, je to úplné peklo. *(usmívá se)* Dlouho jsem se bohužel vůbec nepohnula, nešlo to. Ve svalu byla pěticentimetrová trhlina, nemohla jsem dělat prakticky nic. Bolelo mě, když jsem se smála, když jsem zakašlala. Zatímco v Austrálii byla trhlina na spodku přímého břišního svalu, v New Yorku se udělala ještě větší nahoře pod žebry. První sono ji neukázalo, až pozdější vyšetření.“

Kdy vezmete do ruky raketu?

„Věřím, že v první polovině listopadu, 15. bychom měli odletět na přípravu do Španělska.“

Uplynulá sezona se asi hodnotí zvláště, že?

„Na to, že jsem ani jeden turnaj nehrála bez bolesti, nebyla špatná. Bohužel si nepamatuju jediný zápas, který bych mohla odehrát na sto procent. Tím hůř, že jsem ji nemohla dokončit, vlastně to byla jedna z nejlepších sezon...“

Budete se tím víc těšit na tu příští? Po loňských výsledcích a po dlouhé turnajové pauze?

„Těším se, ale nebude snadné se znovu dostat do top formy. Upřímně: o turnajích teď vůbec nepřemýšlím. Hlavně potřebuju být zdravá a vrátit se do záprahu. Věřím, že už všechno půjde správným směrem. Pokud ano, do Austrálie se samozřejmě budu těšit, loňské semifinále bylo povzbuzující.“

Plánujete pro příští sezonu nějaké změny?

„Plánuju. David Kotyza zůstává mým koučem, s Jardou Blažkem jsme ale spolupráci ukončili, taktéž s fyzioterapeutem Asierem Sanchisem. Na kondici jsem se nově domluvila s Mariánem Vodou. Udělal si jméno především v hokeji, ale pracoval i s Tyndou Plíškovou nebo sestrami Fruhvirtovými. Zkusili jsme to spolu asi čtrnáct dnů a zalíbila se mi jeho vize i přístup. Domluvili jsme se, že mě připraví na sezonu a pak se uvidí. A fyzioterapeuta zatím hledám. Ale když jsem v Praze, můžu se spolehnout na Michala (Novotného); i teď mi moc pomohl, nejen terapií, ale i rozhodnutím v léčbě a tím, že se mnou trpělivě objížděl doktory.“

Asi jste v posledních týdnech stihla i pár věcí, na které normálně není čas?

„To je fakt. Třeba jsem se konečně dostala do Německa k adidasu, kde mi udělali spoustu testů, aby mi vyrobili tenisky na míru. Čipy po celém těle, spousta měření, zajímavý zážitek. Taky jsem zvládla pár lekcí španělštiny, srazů s kamarády, dostala jsem se k rodičům do Olomouce, stihla tatkovy narozeniny...“

A nepochybně jste do detailu doladila zánovný pražský byt?

„Jo, ten už jsem fakt vyšperkovala od kuchyně po obklad terasy a kytičky. Taky jsem si pořídila infrasaunu; když přijdu z téhle zimy, je to fajn.“

A speciální místnost na fyzioterapii máte?

„Je tam. *(směje se)* Místnůstka, kde si můžu zacvičit, ale kde mám i lehátko na fyzio. Hodilo se mi teď častěji, než je zdrávo.“

PĚT KLÍČŮ TEREZY MARTINCOVÉ

Dostat se do stovky byla úleva a povzbuzení

V šestadvaceti prožila nejlepší sezonu v kariéře. Na žebříčku WTA se v říjnu posunula na 52. příčku a je šestou nejlepší Češkou; i proto se našla v nominaci Petra Pály pro listopadový BJK Cup.

TEREZA MARTINCOVÁ velmi příjemně překvapuje, možná i sama sebe. K úspěchu jí pomohla nejen víra, trpělivost a láska k tenisu, ale i několik klíčů, které jí odemkly zdánlivě nedobytné dveře. Pro I.ČLTK Revue je popisuje takhle.

HLAVA

„Když se do něčeho ponořím, chci to opravdu hodně. Dlouho mě to ale sráželo; potřebovala jsem najít míru, vybalancovat to s tím, abych měla z té práce a snahy radost, respektive abych si ji užívala.“

Hrozně dlouho jsem řešila, že chci být v první stovce. Už jsem byla relativně blízko, ale čím víc jsem se na to upínala, tím to bylo horší. Pak se mi to podařilo odbourat; řekla jsem si, že nejdůležitější je, že mě tenis baví a že to buď vyjde, anebo ne. Tím jsem se ohromně uvolnila.

Taky už z ničeho nepanikařím. Přišla jsem na to, jak se sebou pracovat. Prohrála jsem dvakrát 6:27 Fajn, to k tenisu patří, ta druhá měla

svůj den a já ne. Z turnaje se člověk skoro vždycky vrací po porážce, málokdy všechny zápasy vyhraje. Tohle už mě nesloží.“

ZÁZEMÍ

„Mám skvělé rodiče, kteří mě od začátku podporují a drží u tenisu, i kdyby přišly jakékoli pochyby. I když jsem prohrávala, mamka mě nikdy nestresovala, naopak mě vždycky podržela a řekla, že se nic neděje a ať jsem v klidu. Ví toho o tenisu hodně, dodnes spolu řešíme přihlášky na turnaje.“

V začátcích mi hodně pomohl Tomáš Petera, v osmnácti devatenácti bych nemohla objíždět kvalifikace, neměla

// Řekla jsem si, že nejdůležitější je, že mě tenis baví a že to buď vyjde, anebo ne. Tím jsem se ohromně uvolnila.

bych na to peníze. Ohromné zázemí mám v klubu; patřím sem deset let a Štvanici beru jako druhý domov. Hrála jsem tady s několika trenéry a každý mi něco dal, moc si toho vážím. A třeba je to i pro ně fajn pocit, že jsem se někam posunula.

A když mluvím o zázemí: už tři roky mi dodává klid a sebedůvěru přítel Honza. O tenise toho moc nevěděl, ale už ví. Jezdí se mnou na turnaje, i díky němu jsem v pohodě."

STOVKA

„Dostat se do stovky byla úleva a povzbuzení, jakkoli jsem se to od jisté chvíle snažila vytěsnit. V tenise je to prostě milník, když tam člověk „proleze“, ví, že patří do širší špičky. A čím víc jsem hrála s těmi nejlepšími, tím víc jsem zjišťovala, že je to o detailech, že se s nimi můžu rovnat a že musím vydržet. Já zkrátka nikdy nebyla skokan, od začátku kariéry jsem šla krůček za krůčkem a musela si všechno odmakat a vyčekat.“

TRENÉR

„Tři roky hraju s Pavlem Zádrapou a průlom se mi povedl i díky němu. Sedli jsme si snad ve všem; shodujeme se, jak bych měla hrát, udělala jsem s ním viditelný progres. Taky mi vždycky věřil a dokázal mě nastavit tak, abych měla chuť trénovat. Umí mě mentálně podpořit, můžu se na něj spolehnout. Nemohla bych pracovat s někým, s kým bych si mimo kurt nerozuměla. Přišla jsem za ním, když jsem byla 270. na světě, teď jsem uprostřed první stovky...“

DISCIPLÍNA A ZDRAVÍ

„Nenapadlo by mě si v tréninku ulevit, něco ošidit nebo vynechat. Když jdu večer spát, chci vědět, že jsem udělala všechno, co se dalo. Těch věcí, které by měl sportovec dodržovat, je spousta. Disciplína musí být až brutální a rutina, kterou dodržuje, tak silná, že se promítá do normálního života. V tomhle jsem možná až trochu blázen (*usmívá se*), ale vím, že je to nutné a že se hráč nezlepšuje jen tréninkem, ale i vším tím, co dělá kolem tenisu.“

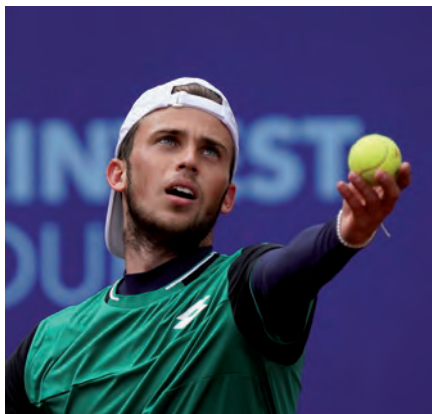
Známí si dělají legraci, že jsem ironman. (*pozn. – Tereza letos odehrála 35 turnajů!*) Něco na tom je, zdraví mi drží, i když pár horších zranění už mám za sebou. Poslední dobou jsou to naštěstí jen menší bolístky, i když jsou tady každý den. Trpím na achillovky, mám skokanské koleno, je toho víc. Na konci sezony už cítím únavu, v kontextu s cestováním je to docela kruté. Ale věřím, že se zase oklepu a budu držák.“

NEJLEPŠÍ VÝSLEDKY 2021

Prague Open (235 238 USD)	finále
Ostrava (565 530 USD)	čtvrtfinále
Dubaj (1 835 490 USD)	osmifinále (Q)
Chicago (565 530 USD)	osmifinále
Chicago (235 238 USD)	čtvrtfinále
Nottingham (235 238 USD)	čtvrtfinále
Birmingham (235 238 USD)	čtvrtfinále (Q)
Wimbledon	3. kolo
Pozn.: (Q) = z kvalifikace	

Děšť tentokrát program turnaje neohrozil

Semifinalista Michael Vrbenský

Andy Paulson ztroskotal na zkušeném Andreji Martinovi

Bez roušek a testů se Prague Open znovu neobešel

Nikola Bartůňková měla těžký los

Talentovaný Jiří Lehečka skončil ve 2. kole

I.ČLTK Prague Open 2021 by MONETA Money Bank

CHYBĚL DOMÁCÍ ÚSPĚCH

S diváky, ale znovu za asistence všudypřítomných testů a roušek – tak se na Štvanici odehrál 21. ročník květnového I.ČLTK Prague Open by MONETA. Ve všech směrech se povedl – na jedinou výjimku. Krom Michaela Vrbenského, který se podruhé v řadě probojoval do semifinále, nebylo v závěru týdne komu fandit ani v challengeru, ani v turnaji ITF žen.

„Šanci dostala spousta mladých hráčů, poprvé si zahrál s dospělými šestnáctiletý Vojta Petr, který dostal volnou kartu do kvalifikace, ale nikdo se výrazněji neprosadil,“ litoval ředitel turnaje Vladislav Šavřda. Hned v úvodu prohrál Paulson, totéž Kolář, Lehečka vyhrál kolo, do čtvrtfinále došel Kopřiva. Turnaj vyhrál nenasazený Nizozemec Griekspoor. V souběžně hrané „pěťadvacítku“ žen zařadoval los: Bartůňková narazila na úvod na 5. nasazenou Turkyni

Buyukakcayovou, sehrála s favoritkou vyrovnané tři sety, ale nepostoupila, stejně jako Viďmanova přes pozdější vítězku Niemeierovou. Hned na úvod prohrála i juniorská šampionka z Paříže Nosková a kvalifikantka Marková. Kéž bude příští rok úspěšnější.

„Pokud nám generální partner, kterým je Peter Foglar, zůstane věrný, a pokud turnaj nezatrhne covid, chtěli bychom hrát opět na začátku května. Ve stejném termínu se hraje pouze velký turnaj v Madridu, který neumožňuje konání další souběžné akce ATP Tour, a tak bychom měli přivítat kvalitní startovní pole,“ plánuje ředitel turnaje Vladislav Šavřda.

Příští Prague Open bude plný dvojek: půjde o 22. ročník, který by měl začít 2. května 2022.

Mladíček Vojtěch Petr poprvé okusil mužský tenis

Posledním šampionem se stal Nizozemec Griekspoor

Lukáš Velík trefil
v srpnu průlom mezi
juniorů a snaží se
být větší profík

CHUŤ NA PAŘÍŽ

Na konci léta to „trefil“. Hrál finále juniorského turnaje ITF 3 na Spartě, čtvrtfinále Pardubické juniorky a vyhrál „trojku“ ITF na Štvanici! „V srpnu se to všechno pěkně sešlo, od té doby si věřím a hraju dobře,“ říká **LUKÁŠ VELÍK (16)**, nejlepší štvanický junior.

Už před rokem ho trenér Ivo Minář chválil a přál si jedině: aby se z Lukáše stal „zabiják“. „Je pracovitý, má šikovnou ruku, dobře se pohybuje. A umí porazit dobré hráče,“ vypočítával jeho přednosti a dodal: „Jen by to chtělo trochu víc drзости, je na tenis až moc hodný.“

Zdá se, že teď v sobě Lukáš některé vlastnosti objevil. Podle výsledků soudě určitě.

„Je fakt, že si od turnaje na Spartě věřím. V tréninku jsem hrál dobře už předtím, cítil jsem, že se zlepšuju, ale až tam jsem si to potvrdil. V prvním kole jsem se tahal s nepříjemným Argentincem; vedl jsem 6:3 a 4:0, ale druhý set jsem přesto prohrál a urval to až ve třetím. A byl to klíč k dalšímu výhrám,“ líčí Velík.

Paradoxně ho popostrčily covidové trable. V tom čase trénoval víc, pravidelně dvoufázově, školu mohl „odbyt“ online. „Tenisově to mělo výhody, i když absence

turnajů byla frustrující a demotivující. Na školu si ale nemůžu stěžovat, na ekonomce mi vycházejí vstříc, i když chodit tam samozřejmě musím. Už nás napadlo, že by možná bylo lepší přejít na distanční výuku a dělat školu přes internet, na druhou stranu bych zatím raději chodil. Uvidíme, jak to budu zvládat, až se naplno rozjedou turnaje.“

Začátek Lukášova průlomu leží v tréninku, od jara je na tenis víc soustředěný. „Makám, přístup jsem určitě zlepšil,“ přikyvuje. „Dřív se stávalo, že jsem byl prvních dvacet minut tréninku hlavou jinde, teď už ne. Ale hlavně jsem si začal věřit. Zezadu nekazím, cítím jistotu. Teď se potřebuju zlepšit na betonech; hrát agresivněji, víc do toho jít.“

S Minářem na tom v tréninku pracují. Kratší výměny, dohrávání na síti. „Vím, že potřebuju zlepšit přechod na síť i volej, taky servis a return. Na betonech musím blíž k lajně a trefovat balony dřív. Zkrátka

musím hrát svižně ze zadu, rozdělovat to a na kratší míč si pro ten bod jít.“ Co mu však Minář vytrvale opakuje: Buď ještě větší profík! „Snažím se, vím, co bych ještě mohl zlepšit. Třeba se před zápasem méně rozptylovat a uzavřít se do nějaké zóny, soustředit se opravdu sám na sebe. Tohle mi zatím občas chybí.“

Lukáš ví, že mezi muži bude k úspěchu potřebovat každé procento. S turnaji kategorie Futures už se seznámil; při letní premiéře v Jablonci prohrál po nervózním výkonu v 1. kole kvalifikace, na Neridě už postoupil a vyhrál kolo. „Potřebuju těch turnajů odehrát víc, abych si zvykl. Je to o úroveň výš; chlapi líp servírují, tolik nekazí, nikdo už nedá ani míč zadarmo. V juniorech se občas stane, že někdo vypadne z role a nějaký fiftýn mi daruje, na Futurech už ne.“

Na Štvanici si pochvaluje nejen kompletní přípravu a trenéra, ale i skvělé sparingy. Taky s Forejtkem nebo Pavláskem. „S Jonášem je to hodně intenzivní, s Pavlasem totéž. A je s ním ohromná legrace,“ směje se a dodá, že si výborně zatrénoval i s Jelle Selsem, přítelem Michaelly Krajicek a hráčem čtvrté stovky žebříčku ATP.

Do Prahy dojíždí Lukáš každý den z Berouna. Většinou autobusem, někdy vlakem. Prý už si zvykl, ideál to ale není. „Zatím s tím nemám problém, i když nějaký čas to samozřejmě bere,“ říká. Aspoň že školu má blízko Štvanice – v Holešovicích.

Letošní úspěchy dodaly Velíkovi nejen sebedůvěru, ale i chuť. „Díky nim mě tenis baví zase o trochu víc. Teď chci uhrát takové výsledky, abych se na žebříčku posunul co nejvýš; rád bych si v červnu v Paříži zahrál poprvé grandslam.“

Lukáš Velík při tréninku na Štvanici

Hlavně má na tenis hlavu,
chválí syna Filip Brückner

Jak říká Davidův tatínek, jinak než tenisem to asi skončit nemohlo. Nemohlo, celá rodina totiž tráví velký kus života na kurtech a otce coby trenéra tenis živí. Začátky DAVIDA BRÜCKNERA ale zrovna nenasvědčovaly, že se s raketou bude tolik kamarádít.

David Brückner

NEBOJÍ SE BOUCHNOUT

„První pokusy dostat ho na kurt končily neslavně. Zásadně odmítal, ale pak se sebral a šel třeba na dvě hodiny na zeď. Takhle to trvalo asi rok,“ usmívá se Davidův tatínek Filip.

Teď je všechno jinak. Třináctiletý osmák z Havlíčkova Brodu, loňský vicemistr republiky mezi mladšími žáky, tenis miluje. Kdyby ne, nejezdil by od jara dvakrát týdně vlakem na Štvanici, kde jeho talent cizeluje Jiří Hřebec. „Má tenisové myšlení a umí vyhrát zápas,“ hodnotí loni třetího nejlepšího mladšího žáka davisupová legenda a přidává: „David umí dobře vést zápasy, měnit rytmus hry, ale taky bouchnout. Má výborný forhend, kterým umí zrychlit.“

Brücknera si už v babytenisovém věku všimla zkušená trenérka Magda Zemanová, a tak poslední rok mezi mladšími žáky už patří do I.ČLTK. Teď jezdí pravidelně. V Havlíčkově Brodě mu totiž krutě

chybí sparing. „U nás už nemá David s kým hrát, jediný široko daleko je starší brácha Lukáš,“ připouští Filip Brückner. A neskrývá, že ho synovy úspěchy těší.

„Líbí se mi, jak hraje, skoro tomu nemůžu uvěřit. Před ním to ale neříkám,“ usmívá se. „Hlavně má na tenis hlavu. Nevím, odkud k nám přišel, my všichni jsme se do toho báli praštit. (směje se) Davidovi nevadí ani nepříznivý stav, je schopen se soustředit a hrát ještě líp.“ A pak se znovu pousměje: „On je trošku svůj. Když měl první trénink s panem Vaníčkem a ten se ho zeptal, jestli to nechce trochu přiliftovat, bez zaváhání řekl, že ne...“

Dvouhodinové štreky vlakem na trase Havlíčkův Brod – Praha zatím David zvládá, i školu; kvůli tenisu přestoupil na distanční ZŠ Březová, a tak ho delší cesty ani pobyt v Praze neomezují. A co je důležité, na Štvanici, kam jezdívá dvakrát v týdnu vždy na dva dny, se mu líbí.

Tak snad vyhraješ, ne?,
povzbuzuje Victorii Bervid
wimbledonský šampion

Jako malá zkoušela gymnastiku, moderní i sportovní, hrála na klavír, ale z „familie“ Kodešových a Vopičkových jinak než k tenisu a na Štvanici cesta nevede; děda Milan promine, ale mluvíme-li o vnučce, hokej musíme pominout. Třináctiletá VICTORIA BERVID vzala raketu do ruky už jako dvouletá a tenis ji baví čím dál víc.

Victoria Bervid

MILUJU ZÁPASY

Do devíti deseti let hrála nejvíc na Floridě, s rodiči trávila devět měsíců v roce v Miami. Utnul to až covid, letos „naplánoval“ přípravu výhradně v Česku. „V zásadě to nebylo na škodu, naopak. V Miami chybí konkurence, takže strávit léto doma a objíždět turnaje bylo pro Vicky jen ku prospěchu,“ říká maminka Vlasta, za svobodna Vopičková, a dodává: „Pro úplné začátky byla ale Florida fajn; ideální počasí, kurty doma – na střeše garáží našeho bytového domu. Táta (rozuměj Victoriiin děda Milan – pozn.) tam dokonce položil umělou trávu, takže ideál, hráli jsme podle libosti.“

V ročníku 2008 je doma Victoria ve starších začkách pátá, mezi dorostenkami ale první (celkově 38.). To proto, že hrála mix obou kategorií. Byla ve finále čtyřhry na domácím mistrovství starších žákyň, ve finále dvouhry ETA v San Marinu, kde vyhrála debla, vyzkoušela i první

juniorské turnaje ITF. Ve Věsce skončila ve finále kvalifikace, v Rakovníku (ITF 2) už se kvalifikovala a vyhrála kolo, naposledy v Prostějově (ITF 5) došla do finále dvouhry i čtyřhry! Na žebříčku ITF je na 1 015. příčce, ve svém ročníku ale třetí!

Bez obalu přiznává, že tréninky pro ni zábavné nejsou. „Chybí mi soutěžení, pocit, že o něco jde. Zápasy naopak miluju. Ten adrenalin a to napětí, když jde o důležitý míč, to se mi na tenise líbí,“ říká Victoria. Čas od času si zahraje i s maminkou (a na jaře si na ni v hale už i vyšlápla), hlavní slovo má ale Vlastin partner Sander Groen, bývalý výborný deblista. Věnuje se Victorii od jejích sedmi let. S teenagerkou to nemá snadné, ale (jeho) trpělivost růže přináší. „Nebud' na něj drzá,“ prohodí od vedlejšího stolu babička Vlasta, když se vnučka k trenérovi obrátí ne zrovna

„Pan Hřebec je fajn, hraje se mi s ním dobře a určitě na mě má dobrý vliv. Teď pracujeme hlavně na servisu, taky se snažím hrát aktivněji, být agresivnější,“ přibližuje David, kterému se líbí tenis Rakušana Thiema. „Není to vyloženě můj vzor, ale hraje zajímavě,“ říká mladík, který začal v posledních týdnech mnohem víc pracovat i na kondici; doma s bratrem Lukášem, na Štvanici s Pavlem Jandou.

Poslední výsledky naznačují, že jeho cesta vede správným směrem. V srpnu porazil na áčku v Havířově velkého konkurenta Rašticu, nedávnou jedničku mezi mladšími žáky, poté si zahrál semifinále turnaje ETA v Rakovníku, začátkem října vyhrál „áčko“ na Spartě.

„Jo, docela mi to jde, až jsem z toho překvapený. Ale taky jsem pro tenis začal víc dělat,“ říká David a jeho otec pro změnu kvituje štvanický přístup. „Toho, že David hraje s panem Hřebcem, si považuju. Jeho přístup se mi líbí, ale myslím, že to na Štvanici platí obecně. Jsem maximálně spokojen.“

pokorně. Groen ale „neslyší“ a za chvíli jde s Victorií na kurt.

„Má velmi dobře založené základní údery, hraje razantně, letí jí to. A je zápasový typ, jakmile vyhrává, už neprohraje. Na holku je to velmi speciální,“ přibližuje Groen, který Victorii vede k agresivnímu pojetí a kratším bodům. „To, že nerada trénuje, je fakt, ale myslím, že je to pořád hlavně věkem.“

Victoria se na svou výšku (186 cm) dobře pohybuje a pod vedením Romana Barta pohybové schopnosti pořád vylepšuje. V lednu si bohužel při dovádění na sněhu způsobila trhliny obou menisků a tři měsíce nehrála. Teď za sebou ale má úspěšné léto a... „Hledáme cestu do Ameriky, zimu bychom rádi strávili tam, aby mohla Vicky pokračovat v turnajích ITF a zahrát si Orange Bowl a Eddie Herr,“ přeje si Vlasta a Victoria se pousměje: „Kdykoli jedu na turnaj a mluvím předtím se strejdou (Kodešem), říká mi: Tak snad vyhraješ, ne?“

Taky jak jinak. I tohle k proslulé tenisové rodině patří.

S tátou se hádáme jen kvůli tenisu, říká Nela Jandová

UŽ TO JEN POSKLÁDAT...

Pro tenis jen dobře, že nezůstala u lakrosu, který ji zhruba do deseti let bavit stejně. A nepochybně jí ve sportovním vývoji pomohl; i při něm rozvíjela kondičku a koordinaci oko – ruka. NELA JANDOVÁ má totiž výbornou techniku, cit pro míč a od rakety jí to letí. „Nadto je levačka,“ přidává další plus Daniel Vaněk, který se na Štvanici čtrnáctiletě slečně trenérsky věnuje po Magdě Zemanové a Luboši Štychovi.

Studentka gymnázia Nad Štolou působí nesměle, na kurtu je ale pravý opak. Nebojí se hrát, udávat tempo, jít si pro bod na síť. Letos už zkoušela, jak její styl funguje mezi juniorkami. Výjimkou byla jen účast na MS družstev do 14 let v Prostějově, kde po boku Valentové a Slaměníkové přispěla k bronzu.

„Můj největší úspěch,“ řekne bez zaváhání a popisuje zkušenosti z turnajů juniorek. „Starší holky už hrají rychleji a výměny jsou těžší, každý bod si musím opravdu uhrát,“ přibližuje. „Už má na to se s juniorkami měřit, proto je dobře, že sbírá zkušenosti. Nela toho umí hodně, teď se potřebuje naučit, jak se svým tenisem pracovat, jak to poskládat dohromady,“ dodává Vaněk a Nelin tatínek kvituje letošní přehršel domácích turnajů ITF. „Mladým to usnadňuje vstup na žebříček a rodičům šetří náklady.“

Protože je Tomáš Janda tenisový trenér, na dceru dohlíží už od dětství. První krůčky ovšem Nela udělala ve školičce TC VŠ Praha u Yvony Brzákové. Od mladších začek hraje za I.ČLTK. Na domácím juniorském žebříčku je ve svém ročníku čtvrtá, celkově na 25. místě. Jejími zbraněmi jsou výborný forhend a taky kratas, ráda hraje debila; ne nadarmo říká, že se jí líbí tenis Báry Strýcové. Aby hrála stejně dobře, potřebuje ještě

vylepšit pohyb. I proto se nedávno vydala individuálnější cestou kondiční přípravy s Jaroslavem Blažkem. A hlavně má k ruce tatínka, který jí dělá skvělý servis včetně doprovodu na turnajích.

„Ponorku nemáme, ale občas se samozřejmě pohádáme. Ale jenom kvůli tenisu,“ usmívá se Nela. Ta teď začíná trénovat ve větší míře dvoufázově. „Uvidíme, jak budu zvládat školu. Ale snad jo, budu mít individuální plán, protože tréninků a turnajů – a tím i absencí ve škole – bude víc.“

Cílem příštích měsíců je posun na žebříčku ITF. „Z hlediska tréninku, cestování, školy i financí to samozřejmě bude náročnější, ale snad to zvládneme,“ přeje si Tomáš Janda a k podmínkám v I.ČLTK dodává: „Z toho, jak to na Štvanici funguje, mám výborný pocit. Líbí se mi, že spolu trenéři komunikují a snaží se na každého napasovat optimální styl.“ Vaněk kompliment vrací: „Nelu naučil tenis tatínek a fantasticky ji podporuje. Jsem rád, že spolupracujeme tak dobře, to je pro trenéra vždycky důležité.“

Forhend je Nelin zbraň

Darja Viďmanová

Nikola Bartůňková

Sofinka (vpravo) při dovádění s Julčou a Brunem

NEJLEPŠÍ VÝSLEDKY HRÁČŮ I.ČLTK OD JARA 2021

MUŽI A ŽENY

Jonáš Forejtek – semifinalista ATP Challengeru v Praze (31 440 EUR)

Markéta Vondroušová – finalistka OH v Tokiu, semifinalistka turnaje WTA v Chicagu, v Moskvě (oba 565 530 USD) a v Lucemburku (235 238 USD)

Karolína Muchová – čtvrtfinalistka ve Wimbledonu a v Madridu

Tereza Martincová – finalistka turnaje WTA v Praze (235 238 USD), čtvrtfinalistka

v Ostravě (565 530 USD), v Chicagu, Nottinghamu a Birminghamu (vše 235 238 USD)

Darja Viďmanová – finalistka a semifinalistka turnajů ITF v Šibeniku (oba 15 000 USD)

Johana Marková – semifinalistka ITF v Nizozemsku (25 000 USD)

a v Chorvatsku (15 000 USD)

DOROSTENCI A DOROSTENKY

Lukáš Velík – vítěz a finalista ITF 3 v Praze

Filip Hanzelín – finalista ITF 5 v Liberci

Vojtěch Valeš – semifinalista ITF 5 v Sozopolu, TE U16 v Hrádku nad Nisou a TE U16 v Chorvatsku

Jakub Prachař – vítěz ITF 4 v Bosně a Hercegovině, semifinalista ITF 4 v Řecku

Nikola Bartůňková – vítězka ITF 2 v Rakovníku, finalistka turnaje ITF kat. A v Miláně a ITF 1 v Praze

Amélie Šmejkalová – finalistka ITF 3 na Ukrajině, semifinalistka ITF 2 v Čakovci a v Káhiře

Victoria Bervid – finalistka ITF 5 v Přerově

Natalie Syrová – vítězka TE U16 v Hrádku nad Nisou

STARŠÍ ŽÁCI A ŽÁKYNĚ

Eliška Forejtková – dvakrát vítězka TE U14 v Rakousku a v Polsku, semifinalistka TE U14 v Mostě a v Praze, finalistka M ČR v Mostě

Veronika Sekerková – vítězka TE U14 ve Slovinsku a v Chorvatsku, finalistka v Koblenzi, vítězka TEU12 v Hrádku nad Nisou

Victoria Bervid – finalistka TE U14 v San Marinu a vítězka turnaje kat. A na Neridě

David Brückner – vítěz TE U14 v Rakovníku a vítěz turnaje kat. A na Spartě

Max Fröhlich – vítěz turnaje kat. A v Chrudimi

SOFI MILUJE POHÁRY. TAK JE VYHRÁVÁ

Ač devítiletá dcera Sofinka vyhrává jeden turnaj za druhým, její otec Martin Jiráček po odpoledním tréninku, kde pilovali střihu u podání, s nadhledem říká:

„Neplánujeme vůbec nic, na to je brzy.“

Sofie ale tenisové geny po mamince Sandře (Kleinové) a tatínkovi nezapře, stejně jako o čtyři roky starší Julie. Na Štvanici byla letos oporou babytenisového týmu, v ročníku patří mezi nejlepší. Údery piluje čtyřikrát týdně, dosud nejčastěji s maminkou, teď i s klubovými trenéry. A přidává kondiční přípravu. Tu si ale dopřává i sama; jak říká Sandra, na hřišti Sofie neustále za něco visí nebo ručkuje. „A je nesmírně zarputilá,“ směje se maminka.

„Víc než trénink mě baví turnaje. Hlavně vyhrávat poháry; letos jsem na Štvanici dostala tři, naposledy při Masters,“ říká slečna, která navštěvuje britskou školu. „Nejraději má matematiku, teď se dokonce přihlásila se staršími dětmi na matematický kroužek,“ doplňuje Sandra. Ve škole je ale Sofie denně do půl čtvrté, a když pak jede na Štvanici, vrátí se domů

večer a ještě ji čekají úkoly. „Většinou to bývá spěch a někdy i převlékání v autě, ale nedá se nic dělat,“ říká otec. A když má dcera volnější den? „Hraju si s Brunem, to je náš staroanglický buldok. Ráda se s ním přetahuje, ale on už má víc síly než já,“ culí se Sofie.

Když s tenisem začínala, zkoušela i gymnastiku a atletiku, ráda lyžuje a plave. „Ale nejradši hraju tenis, neměnila bych,“ říká dívka, která je na Štvanici jako doma a má tu i kamarády. „Vildu Ročka a jeho staršího brášku Edu. Taky kamarádím s Lisou Michnou; ta je ze Sparty, ale rády spolu trénujeme, nebo jdeme na hřiště, na trampolínu, do lanového centra.“ Stejně jako starší Julču, se kterou si Sofie někdy pinkne, ji prý spolehlivě „nastartuje“ počítání. „Jak začne zápas, přepínají holky na jinou úroveň, soutěžení je baví. Snad u tenisu zůstanou, ať už kvůli možnosti studia na univerzitě, po kterém pokukuje Julie, nebo prostě proto, že trávit čas na kurtu je o něčem jiném než koukat do iPadu nebo telefonu,“ uzavírá tatínek.

JEDNIČKA V ONLINE SPRÁVĚ FIREMNÍCH PROCESŮ

**APLIKACE
PRO BEZPAPÍROVOU
KANCELÁŘ
A ŘÍZENÍ FIRMY ONLINE**

Andrea Vašíčková a Jan Pecha s družstvem babytenistů na mistrovství ČR v Prostějově

Babytenisté I.ČLTK až čtvrtí, ale soupeři mají navrch; víc kurtů, víc dětí, větší objemy...

PRIORITOU **VELKÝ KURT**

Titul z Prostějova nepřivezli, jen bramborovou medaili. Přesto nebyl vedoucí trenér TŠ Jan Pecha po mistrovství republiky družstev babytenistů vyloženě nespokojený. „Nezazářili jsme, ale v téhle věkové kategorii nejsou výsledky na prvním místě. Hlavní je, že si děti zase zahrály bez jakýchkoli omezení soutěží a mistrovství si užily. Pro některé to byl první turnaj bez doprovodu rodičů a musely se o sebe postarat, takže i velká zkušenost,“ komentoval druhý zářijový víkend na Moravě.

NEJHLUČNĚJŠÍ TÝM

Na základě loňského semifinále byl tým I.ČLTK nasazen přímo do čtvrtfinále. Do Prostějova odjeli reprezentovat Štvanici Sofie Jiráková, Kateřina Kubíková, Filip Wollner, William Bervid, Vilém Plecítý a Vilém Roček. V sobotním čtvrtfinále porazili těsně Přerov, nad kterým po dvouhrách vedli 3:1. V odpoledním semifinále ale nestačili na Spartu a v nedělním boji o medaili podlehli – podobně jako na jaře v pražské soutěži – Hamru.

„Hamr je při aktuálním složení týmu nad naše síly. Ale některé zápasy

byly zajímavé (a velmi těsné); třeba utkání Filipa Wollnera bylo ukázkou tenisové nevyzpytatelnosti a bojovnosti – Filip prohrával už 0:5 a čelil několika mečbolům, dokázal ale otočit na 6:5 a v tie-breaku vedl 5:2 a 6:5! Nakonec bohužel prohrál 6:8,“ popisuje zápas plný zvratů Pecha a usměje se: „My jsme se opět prosadili jako nejhluchnější tým. Všimli si toho nejen v Prostějově, ale už cestou na Moravu na jedné pumpě...“

Na otázku, proč Štvanice nepřivezla lepší výsledek, má jasnou odpověď. „Nemyslím, že by medaile v téhle věkové kategorii naznačovala, že je v týmu příští světový

hráč. U devítiletých dětí to odhadnout nelze, na to je brzy. O úspěchu rozhodují spíš jiné věci. Třeba možnost širšího výběru a větší tréninkové objemy. Myslím, že ti, kteří byli před námi, mají v obojím navrch. Například Hamr má dva areály a k dispozici víc kurtů, v tréninku mnohem víc dětí, začínají už s minitenisem a objemově to trochu ženou, jejich děti zkrátka hrají víc. To ale není reálný obrázek příštího vývoje a potenciální kariéry.“

Pokud jde o dispozice a určité předpoklady, i na Štvanici rostou zajímaví hráči. Třeba Sofie Jiráková, dcera bývalé výborné hráčky Sandry Kleinové, letošní

Welcome Aboard

www.smartwings.com

smartwings

vítězka Masters klubové babytenisové série. „Patří k nejlepším v ročníku. Je mentálně silná, hraje koncentrovaně a v každé výměně je vidět, že si ten bod chce uhrát,“ oceňuje Pecha. „Žapasovým typem je i Filip Wollner. Ten tenis opravdu hraje, už teď je to strateg. Překvapila mě Kačka Kubíková; na prvním místě se věnuje gymnastice, čtyřikrát týdně má náročné tréninky, ale tenis ji baví, v létě byla na několika kempech a udělala ohromný skok. Vyhrála se. Na republice jednotlivců postoupila bez porážky ze skupiny, ale pak musela odjet na závody v gymnastice... Uvidíme, pro co se nakonec rozhodne.“

NA PŮLCE UŽ JEN NA ZAČÁTKU

Ale abychom navázali nit a vrátili se k bramborové medaili a podmínkám na Štvanici. Některé věci v přípravě těch nejmladších se aktuálně mění. Od podzimu se o ně ve školičce na třech kurtech starají jen tři trenéři (Romana Mudříková trenérský tým opouští) a větší prostor dostane trénink na velkém dvorci. Na půlce kurtu už budou hrát opravdu jen ti nejmenší.

„Jakmile děti začnou hrát výměny, vezmeme je na velký kurt. Samozřejmě začneme od servis lajny a postupně je budeme posouvat dozadu,“ přibližuje trenérka Andrea Vašíčková a novinku zdůvodňuje: „Je to nutné; na polovině kurtu se výměny moc hrát nedají a děti nezískají potřebný přehled. Když jsme viděli ty naše na středním kurtu, hrály technicky výborně, ale děti ze Sparty vnímaly celý dvorec a hru líp.“ Ke čtvrtému místu družstva v Prostějově pak dodává:

/// Základy dáme všem, ale pak se rodiče musejí rozhodnout. Hrát jednou či dvakrát týdně je s potenciálem závodního tenisu málo.

„Je třeba vidět, že hrajeme s „našimi“ dětmi. S těmi, které tady tenis učíme od prvních krůčků, se kterými začínáme od nuly. Nesbíráme je po celé republice jako v některých jiných klubech a taky nemáme tolik kurtů, hlavně v zimě. Hamr má dva areály, Sparta včetně Tatranu a Olympu dokonce tři. V tomhle máme limity.“

Do debaty vstupuje znovu Pecha: „Při preferenci kvality jsme počet dětí ve školičce nedávno zredukovali a nechali si jen ty nejšikovnější, ale během krátké doby se počet znovu navýšil téměř na stovku, přihlásila se totiž spousta začátečníků... Nemůžeme ale překračovat kapacitu a musíme si nechávat jen ty nejnadanější, aby mohli hrát víc a měli větší šanci se tenis naučit. To je cíl, na kterém se nic nemění, chceme vychovávat dobré závodní hráče. Víme, že když některé dítě vyřadíme, rodičům se to nebude líbit, ale pro rekreační hraní tu prostor nemáme, to je zákonitost střediska a výběru. Základy dáme všem, ale pak se rodiče musejí rozhodnout, jestli opravdu chtějí, nebo ne. Hrát jednou dvakrát týdně je s potenciálem závodního tenisu málo.“

Snahu štvanické školy by měla podpořit i možnost fyziotréningu, kterou nabídne centrum Zdravý sport MUDr. Matouše. Babytenisté mají od zimní sezony možnost

odborně vedeného kondičního tréninku a fyzia pod dohledem trenérů a fyzioterapeutů centra, které sídlí na Štvanici. „Věřím, že je to další krok správným směrem, který dětem pomůže,“ říká Pecha.

ZNOVU ÚSPĚŠNÉ KEMPY

Tenisová škola fungovala letos od jara – po uvolnění proticovidových opatření – ve standardním režimu. Hrál se venku, v dešti v hale, to je štvanická výhoda i při prázdninových kempech. Těch bylo letos „jen“ sedm; prázdniny byly totiž o týden kratší než loni a jeden týden sebral juniorský turnaj ITF.

„Kempy byly znovu hodně naplněné a úspěšné, dokonce s bohatou mezinárodní účastí. Některé děti tu byly vícekrát a využily možnost co nejvíc si zahrát mezi sebou,“ popisuje Pecha. Ten stál i za 25. sérií babytenisových turnajů a závěrečného Masters I. ČLTK Praha Cup by Babolat. „Nůžky se kvůli covidu maličko rozevřely; bylo poznat, kdo se v rámci možností snažil trénovat i v době, kdy to standardním způsobem nešlo. Mám radost, že mezi děvčaty vyhrála Sofinka Jiráková a že o naše turnaje byl velký zájem; měli jsme víc dětí než Sparta i Hamr, jezdili i Moraváci. Odtud byl i vítěz turnajů kluků, prostějovský David Motal. Z našich byl nejlepší Filip Wollner,“ uzavírá Pecha.

Sofie Jiráková vyhrála babytenisové Masters 2021

Skupinka účastníků posledního letního turnaje babytenistů

POJISTÍME VÁS VE VŠECH SMĚRECH

Česká podnikatelská
pojišťovna

SKUPINA = VÝHODA

Covidové týdny přinesly i několik zajímavých poznatků pro přípravu

Je dobře, že měsíce, ve kterých diktoval plán sportovní přípravy covid, jsou (snad) za námi. Ale není od věci se za nimi ohlédnout. Týdny na přelomu let 2020/21, kdy byly možnosti tréninku silně omezené, o zrušených turnajích nemluvě, totiž přinesly i zajímavé poznatky a nový impuls do tréninku.

V týdnech, kdy nejen pro moje kluky existoval jen trénink, trénink a trénink proložený maximálně kondičkou a rehabilitací, se znovu ukázalo, jak je důležité mít kompaktní skupinu hráčů. Vrstevníky podobné výkonnosti, kteří spolu hrají, sparingují, vzájemně se motivují a táhnou. Na Štvanici to všem mým teenagerům ohromně pomohlo překlenout období bez turnajů.

Bývalý šéftrenér Jaroslav Jandus si na jaře vzpomněl, jak na Štvanici před

lety fungovala podobná parta kluků. Tehdy se tady sešli Vrhák, Pitra, Eisner, Šimůnek, Zedník a Kunčík a přechod mezi juniory jim to nepochybně usnadnilo. Teď je to podobné: v mé skupině jsou Velík, Švojgr a Hanzelín, Dan Vaněk hraje s Valešem, Prachařem a Soukupem, tu a tam si přijede zatrénovat někdo další, tak jako nedávno Hynek Bartoň.

Hlavně v době, kdy se nehrály turnaje, jsme trénovali hodně. Když to šlo, měli jsme tři kurty. Na jednom jsem si

postupně kluky prostřídával, dva hráli vedle trojúhelníky a další dva na třetím kurtu servírovali a returnovali. Dbal jsem i na objem, chtěl jsem, aby odehráli víc úderů a výměny nebyly příliš krátké, protože určitou kvantitu by do sebe měli dostávat v každé fázi sezony.

Co bylo v té době stresující – nemožnost srovnání. Bez ostrých zápasů hráči ani trenér netuší, jestli a jak moc se hráč posouvá, nebo jestli naopak stagnuje. Snažili jsme se to více či méně úspěšně

Ivo Minář a kondiční trenér Roman Boška (uprostřed) se skupinkou juniorů I.ČLTK

Do skupiny nadějných teenagerů patří také Vojta Valeš

// Pozitivem doby covidové bylo, že někteří kluci trávili na Štvanici mnohem víc času a odehráli spoustu hodin

řešit turnajovými sety nebo zápasy proti klukům ze Sparty a několikrát to zafungovalo. Turnaje pak ukázaly, že se většina kluků posunula.

Pozitivní na jinak temné době covidové bylo, že tu někteří kluci trávili mnohem víc času. I díky online výuce měli na Štvanici druhý domov a odehráli spoustu hodin. (Znovu se tím potvrdilo, že u špičkových juniorů je distanční výuka velkou výhodou, ba nutností.) Abych je nepřechválil: pořád je potřeba je hlídat. Když jsem jednou potřeboval odjet dřív, sotva za mnou zaklapla branka, skončili a tréninkový set ani nedohráli. Na druhou stranu je fajn, že se často i navečer sebrali a šli bez říkání do fitka, jeden zkrátka vytáhl druhého.

Mít pohromadě tolik hráčů podobné úrovně zkrátka dává lepší tréninkové možnosti. Občas to není snadné, je potřeba držet je v určitých mantinelech a nedat jim zbytečně prostor

na hlouposti a flinknutí se, ale jinak to může fungovat skvěle. Když kluky trénink baví, od rána makají a najednou mrknou na hodinky a překvapeně řeknou: Ty jo, už je tři čtvrtě na dvanáct... A i když toho třeba mají plné zuby, když jeden řekne: Pojď, dáme ještě set, ten druhý se spíš chytne.

Mimochodem – čtyři hodiny kvalitního tréninku ve skupině jsou lepší než jedna sólovka, kterou někteří rodiče tolik preferují, až přeceňují (jakkoli individuální hodiny s trenérem svůj význam mají).

Samozřejmě, že když se hraje od rána do večera – a tak to často bylo, stojí to trochu víc (trenérského) úsilí a taky peněz, ale snad můžu říct, že to přineslo i výsledky. Třeba Lukáš Velík se během covidových týdnů ohromně zlepšil. Má mnohem lepší tréninkovou morálku, zvednul koncentraci. A nejen jemu to přineslo výsledky, ze kterých jsem měl radost.

Lukáš hrál během pár týdnů finále ITF 3 na Spartě, čtvrtfinále Pardubické juniorky a vyhrál ITF 3 na Štvanici! Z tisícího místa na žebříčku najednou vyletěl do třetí stovky a až odejde ročník 2003, bude ve stovce. Filip Hanzelín se na svém vůbec prvním turnaji ITF probojoval do finále (v Liberci). A ostatní posbírali spoustu zkušeností.

Ukázalo se, že tahle cesta, mnohými už úspěšně vyzkoušená, pro nás momentálně může být (právě díky výkonnostně homogenní skupince kluků) správná. Bylo by fajn, kdyby vydrželi ještě aspoň rok nebo rok a půl pohromadě. Mezi juniory by to mělo být schůdné, skupinku většinou rozbije teprve objíždění mužských turnajů kategorie Futures. Jakmile někdo odskočí, vydá se individuální cestou, kluci mohou mít rozdílný pohled na program a trenér se nemůže rozpílit.

I proto uvažujeme o tom, že bychom k téhle skupině angažovali ještě cestujícího trenéra. Aby byl trénink individuálnější a v případě, že někteří kluci vyjedou na turnaj, měli doprovod. Teď si ty nejlepší v žádném případě nechceme nechat utéct, a nejen proto, že budeme potřebovat novou krev pro extraligu. Někteří starší hráči už pomalu zvažují konec kariéry, rozhlížejí se po trénování.

Vrátím se na začátek. Mám pocit, že jsme covidové měsíce zvládli, že jsme nic neprošvihli, naopak. Ukázalo se, že tady máme perspektivní kluky a že jejich příprava ve skupině může fungovat. Určitě je to cesta, i z ekonomických důvodů. Mohou spolu trénovat, jezdit, bydlet, sdílet trenéra. Snad tomu budou věřit a kus té cesty spolu ještě ujdou.

IVO MINÁŘ

Bývalý 62. hráč světa, vítěz Davisova poháru 2012, který spojil kariéru se Štvanicí. Jako šestnáctiletý se stal juniorským mistrem Evropy ve dvouhře i v deblu (s Berdychem). Kariéru ukončil v roce 2018, aktuálně působí v I.ČLTK Praha jako trenér juniorů.

NOVÁ PURE AERO RAFA
**POVZBUĎ SE, ZAKŘIČ VAMOS
A VYHRAJ SVOU HRU**

TEAM BABOLAT PRO PLAYERS MAY PLAY WITH A CUSTOMIZED OR DIFFERENT MODEL THAN THE EQUIPMENT DEPICTED

Finanční benefity
VICTORIA VSC cílí v tenisu
hlavně na talentované juniory,
říká LENKA KOVÁŘOVÁ

S MARKÉTOU POD KŘÍDLY

Lenka Kovářová naplňuje v roli šéfky Victoria VSC vlastní strategii

Výrazného loga se sovičkou jste si už na klubových prezentacích jistě všimli. Nechybí ani na plakátu, kde Markéta Vondroušová pyšně ukazuje olympijské stříbro. To proto, že jedna z nejlepších českých hráček patří do skupiny tenistů, které VICTORIA Vysokoškolské sportovní centrum MŠMT podporuje. O tom, oč se resortní centrum snaží, i o spolupráci s I.ČLTK jsme si povídali s jeho ředitelkou **LENKOU KOVÁŘOVOU**.

Mnozí asi vědí, že VICTORIA je vedle Dukly a Olympu třetím resortním sportovním centrem, ale zkuste prosím stručně představit vaše priority.

„VICTORIA patří pod Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, které má spolu s obranou a vněm ze zákona povinnost podporovat vrcholový sport. U nás je akcentován z velké části sport spjatý s univerzitním prostředím, což se promítá ve výrazné podpoře škol a studentů. Pečujeme o řadu odvětví; v některých se překrýváme s dalšími dvěma resortními centry, některá jsou naopak pouze „naše“. Vyplývá to primárně z historie a ze specifík toho kterého ministerstva. Například střelba patří odjakživa pod ta silová, krasobruslení, šerm a z velké části judo zase pouze pod VICTORII.“

O čem všem je ona podpora, kterou sportovcům a školám nabízíte?

„Nejen o penězích, jakkoli je to v mnoha odvětvích velmi důležité. Pro některé – i velmi úspěšné – sportovce je spolupráce s námi zásadní. Jsou našimi zaměstnanci a dostávají od nás rozhodující podporu ve formě mzdy, ale také zázemí a určitý servis. A olympijské medaile je pro mnoho z nich velmi podstatná právě i z hlediska finančních odměn a dalšího kroku do života. Vždyť například u judistů nebo veslařů jsou prémie za úspěchy na závodech až úsměvné.“

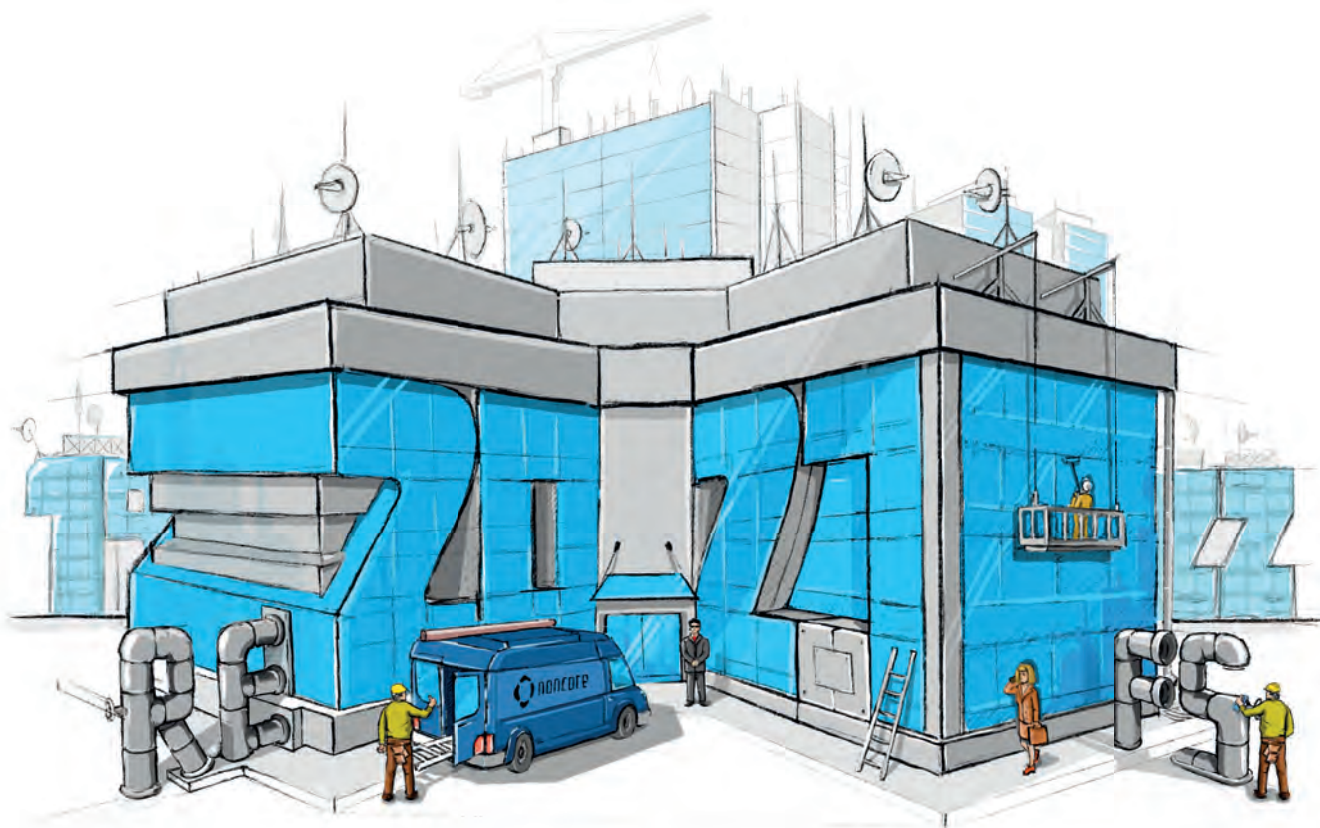
Tenis je v tomhle jiný...

„Přesně tak to říká Honza Pecha. *(usmívá se)* Proto se primárně nesnažíme podpořit nejlepší tenisty finančně – tedy krom těch, kteří teprve kariéru budují. Junioři finanční benefity potřebují, ze všeho nejvíc právě v době přechodu mezi dospěle. Využívají je třeba na cestování po turnajích. Nabízíme jim ale i další

výhody, ať už jde o pronájem sportovišť (i na Štvanici pro ně hradíme pronájem kurtů), kvalitní zázemí, nebo určitý nadstandardní servis. Například když operativně potřebují urgentní zdravotní ošetření nebo konzultaci se špičkovým odborníkem.“

Tohle zřejmě může využít i Markéta Vondroušová, kterou máte také pod křídly?

„Přesně tak. Markéta je sportovkyně VICTORIA VSC a v jejím případě opět primárně nejde o finanční podporu, tu špičkoví tenisté optikou našich možností nepotřebují. Může ale využívat veškerý náš odborně-metodický servis a zázemí centra. A také hradíme jejího kondičního trenéra, který se na Štvanici věnuje i dalším tenistům. Ale samozřejmě je to i o tom, aby takoví hráči přijali naši filozofii.“

Real Estate Full Service

S I.ČLTK už resortní centrum spolupracuje delší dobu, vy jste jeho ředitelkou tři roky. Jak souzníte z vašeho pohledu?

„Výborně. Komunikuji většinou s Honzou Pechou, se kterým se známe už z fakulty; už tehdy se mi líbilo, jak ho odborné věci bavily a jak se jim věnoval. Snažíme se toho využívat i teď při organizaci některých seminářů a metodických výstupů. Věřím, že i v klubu jsou spokojeni. Podařilo se nám přispět k vybavení nového fitka, kam jsme pořídili tři běhátko, olympijskou činku a multifunkční posilovací trenažér, nebo zakoupením špičkového nahrávacího stroje. Podobně vybavujeme jiné sporty a sportovce. Například kanoistům a veslařům pořizujeme lodě. Každý sport má zkrátka své potřeby, snažíme se je pochopit a následně jim vyhovět.“

Jste aktivní u judistů a basketbalistů na Folimance, na trojském kanálu, u kanoistů v Chuchli, ale máte i centrum na Strahově, je to tak?

„Ano, naše centrální zázemí tvoří Coubertin, bývalý hotel v majetku FAČRu, který máme pronajatý. Je tam ubytovací kapacita, zdravotní zázemí, sauna, kryokomora, antigravitační běhátko, linky

pro fyzioterapii, elektrolytická, sono, věci spojené s diagnostikou... A taky je to ideální zázemí pro sporty, které jsou blízko Strahovu – atletiku, gymnastiku, plavání.“

Nejvýrazněji ale podporujete školy a jejich prostřednictvím studenty.

„Potřebujeme, aby měly univerzity na podporu sportu dostatek prostředků, kapacit, možností. A naopak se snažíme využívat potenciál jejich odborníků; řešíme s nimi různé specifické vědecké úkoly a výzkumy v oblasti vrcholového sportu, připravujeme metodické materiály a semináře, centrálně jsme podpořili systém evidence dat ve sportu. Tohle nabízíme všem sportům, jde o benefit i pro další resorty.“

Vysokoškolské centrum se s vaším příchodem před třemi lety výrazně změnilo – v čem nejvíc?

„Kromě nového loga? *(usmívá se)* Snažíme se být víc vidět, přišli jsme s novými projekty a pozměnili koncepci. Vydefinovali jsme si tři hlavní pilíře: PROFIS, EDIS a UNIS. UNIS, což je zkratka univerzitního sportu, je především o podpoře studia, skloubení sportu a vzdělání. Taková sekce tu byla historicky,

ale teď má velký záběr; podporujeme dvaadvacet vysokých škol a formou stipendií téměř čtyři sta sportovců. MŠMT na tuto podporu uvolňuje 70 milionů korun ročně. EDIS, tedy education in sport, znamená schopnost zajistit odbornost, metodiku a servis, podporu realizačních týmů a trenérů. A PROFIS, tedy profi sport, to je špička, podpora nejlepších sportovců, která je díky jejich úspěchům nejvíc vidět. Na olympiádě jich zazařilo několik, nejen Markéta Vondroušová, taky Lukáš Krpálek, Jiří Prskavec, Lukáš Rohan, Kateřina Siniaková nebo Alexander Choupenitch. Patří pod nás ale i zdravotně postižení sportovci, i ti byli na nedávné paralympiádě úspěšní.“

A jakou základní strukturu má podpora škol?

„Školy dostávají podporu formou dotačního programu. Jedním z jejich úkolů je pak vybírat sportovce podle určitých kritérií, výše stipendia se odvíjí od výsledků a výkonnosti. Snažíme se zkrátka studium a sport co nejvíc propojit, protože právě v tom bývala dříve bariéra; školy neviděly rády absence sportovců, ti zase mohli častěji nepřítomností vypadnout ze studijní komunity. Proto jsme vytvořili projekt, kde škola žádá podle svých specifik o peníze na studijní podporu, ubytování na kolejích, fyzioterapii, vstupy na sportoviště atd. V rámci projektu fungují na školách i koordinátoři, kteří studentům pomáhají s uvolněním na závody, s komunikací s vedením školy.“

Pokud vím, realizujete vlastní koncept práce centra, je to tak?

„Ve funkci jsem tři roky, předtím jsem byla předsedkyní svazu triatlonu, pracovala jsem v akademickém prostředí a také metodicky. A ano, vytvářela jsem strategii centra, která byla vnímána jako velmi odvážná. Teď je mým posláním ji naplňovat.“ *(s úsměvem)*

Podobné výzvy ale asi bývalou úspěšnou triatlonistku moc neděsí, ne? Naposledy jste závodila na olympiádě v Pekingu – jak sportujete teď?

„Převážně s dětmi, v létě kolo, v zimě běžky. Když si někdy najdu chvíli, ráda si jdu zaběhat. A aktuální výzvou je pro mě závod v bazénu; s vedoucí sekce plavání proti sobě poplaveme kilometr, tak musím trénovat.“

/// Vytvářela jsem strategii centra, která byla vnímána jako velmi odvážná. Teď je mým posláním ji naplňovat.

Lenka Kovářová v rozhovoru s Janem Pechou na Štvanici

ALLINEX

kuchar@allinex.cz

Odborný garant ve stavebním poradenství, investicích a inženýringu
a specialista v oblasti fotokatalytických nátěrů FN NANO®

- Realizujeme nové technologie sloužící k ochraně vnitřních i vnějších prostor budov a k aktivní ochraně proti bakteriím a virům
- Poradíme vám při výběru správného nátěru, materiálu a jeho použití
- FN NANO® je nejlepší volba pro zákazníky, kteří preferují nanotechnologii 21. století

Jsem pyšný, že jsem členem I.ČLTK, říká italský „Pražák“ Francesco Vitale

CELÝ DEN V KLUBU JE IDEÁL

Francesco Vitale je zvyklý trávit v klubu hodně času

Na konci většiny klubových turnajů se fotí s trofejí pro vítěze, ať jde o dvouhru nebo čtyřhru. FRANCESCO VITALE patří v I.ČLTK mezi nejlepší amatéry, i když aktuálně bojuje s hodně nepříjemným soupeřem: „Bolí mě záda a zatím se mi nedaří nad nimi vyhrát. Ale snad se to zlomí a zase si budu tenis užívat naplno.“

V Praze žije už dvacet let a s úsměvem říká, že to byla láska na první pohled. „Krásné město plné parků, historie a umění, můžete tady mít vše, po čem toužíte. Miluju na Praze i to, že není nutné jezdit autem; vlastně úplně nechápu, proč Češi na autech tolik trvají a stresují se v zácpách nebo při parkování,“ podivuje se. „Studoval jsem práva a ekonomii, ale pracuji v ropném průmyslu a hodně kvůli tomu cestuji. Doma se ale cítím tady, už je ze mě Pražák,“ dodává s úsměvem.

Chci si užívat tenis i soutěžení do osmdesátky, říká Robert H. Gardner

NA ŠTVANICI POPRVÉ NA ANTUCE

Do Prahy přijel v polovině devadesátých let z Moskvy s manželkou Natalií za pracovní příležitostí; spoluzakládal tu společnost Kabel NET. Když se ptal kolegů z firmy, kde by mohl hrát tenis, dozvěděl se, že buď na Spartě, nebo na Štvanici. A tak se jel ROBERT H. GARDNER prozhlédnout...

„V I.ČLTK se mi dostalo velmi vřelého přijetí a zjistil jsem, že zázemí klubu je vynikající. A tak jsem se stal členem,“ přibližuje osmasedmdesátiletý Američan. S manželkou mají v Česku dávno trvalý status a podanou žádost o české občanství. „Po těch letech se tady cítíme opravdu jako doma,“ říká.

Na Štvanici prý poprvé poznal tenis na antuce a velmi rychle našel sparringpartnery. „K tomu skvěle posloužily klubové turnaje. Členové jsou tu přátelští,

různorodí, multikulturní a vesměs závislí na tenisu, zázemí je úžasné, stejně tak péče o něj (zvláště musím poděkovat Pepovi Prokešovi za jeho tvrdou práci a věčně pozitivní přístup). Zatím hraji hlavně tenis a rád navštěvuji klubovou restauraci, ale chystám se začít víc využívat i fitness, fyzio a wellness.“

Než přišel covid, hrával Robert v letní sezoně pravidelně dvakrát třikrát týdně, nejčastěji s Antonínem Mikulcem, ale také s Petrem Levým a jeho ženou i syny, s Vladimírem Horčíčkou, Joe Loebelem, Ianem Vašíčkou, Karlem Eliášem a dalšími. „Ale jak roky běží, zdá se mi, že ti mladší vyhrávají čím dál častěji,“ usmívá se s dovětkem, že hraje raději dvouhru, ale nepohrdne ani setem v deblu. Aktuálně má ovšem trable s ramenem a chystá se na operaci. „Snad mi to pomůže, abych mohl na jaře zase lépe servírovat a vrátit

se k turnajům. Rád bych zůstal konkurenceschopný a užíval si tenis do osmdesátky.“

Na Štvanici je prý inspirující a motivující pozorovat nejlepší hráče klubu při tréninku. „Kdykoli je příležitost, rád ji využívám,“ říká a na otázku, jakou zbraní trápí soupeře nejvíc, říká bez zaváhání, že forhendem. „Pořád se snažím zlepšovat. Kdykoli si jdu zahrát, většinou je to trénink zakončený setem. Největším uspokojením je pro mě to, když hraji proti silnému soupeři a jsem schopen předvést to nejlepší, co umím. V těch chvílích si tenis užívám nejvíc a je jedno, jestli vyhraji nebo ne.“

Kdyby prý mohl navrhnout jedno malé vylepšení, přimlouval by se za vytvoření klubového žebříčku. „Turnaje jsou fajn a hraji je rád, ale žebříček má specifické

V Praze vyzkoušel několik klubů, hledal podobu s těmi v Itálii. Tedy i pěkné zázemí a kvalitní restauraci, kde by poseděl s přáteli a dal si dobré jídlo. Nikde však nebyl spokojen. Až jednou „zabloudil“ na Štvanici. „Jezdil jsem kolem, tak jsem se zastavil. To, co jsem viděl, se mi líbilo, tak jsem zašel na recepci a zeptal se na podmínky vstupu. Za hodinu jsem byl členem I.ČLTK. Je to už třináct let.“

Možnosti, které klub nabízí, využívá ve všech směrech, od tenisu přes fitko až po wellness. „Občas sem dokonce zajdu jen tak, abych se viděl s ostatními. Vlastně bych byl rád, kdyby se potenciál restaurace využíval pro přátelská setkání a socializaci členů ještě víc, zejména v jarním a letním období. Ze svých

klubů v Itálii jsem byl zvyklý trávit tam téměř celý den včetně oběda, večere a třeba kulečnicku. Bylo to opravdu fajn.“

Francesco pochází z jižní Itálie; věnoval se volejbalu a fotbalu, s tenisem začínal „až“ v juniorském věku a pustil se i do turnajů, které hraje rád dodnes. Na kurtu ho nejčastěji uvidíte s lanem Vašičkou, nabídku zahrát si set prý ale neodmítne téměř nikdy a nikomu, protože sport považuje za ideální příležitost k poznání a spřátelení. „V poslední době tolik

netrénuji, spíš hraji zápasy, to mě baví nejvíc. A dát si pak na terase pivo je báječné,“ usmívá se muž, který říká, že je na členství na Štvanici hrdý.

„Jsem pyšný, že jsem členem I.ČLTK. Kde jinde si můžete popovídat s vítězem tří grandslamů, jako já tady s Janem Kodešem?! Wow, něco takového je jinde nemožné. Baví mě sledovat kariéru našich profesionálů; často je vidím na kurtech nebo ve fitku a vždycky se od nich dozvím něco nového. Jsem zkrátka hrdý, že patřím do stejného klubu.“

// Miluju na Praze i to, že není nutné jezdit autem; vlastně nechápu, proč Češi na autech tolik trvají a stresují se v zácpách a při parkování.

CIZINCI V I.ČLTK

Američan, Ital a Českoameričan. Každý je odjinud a z jiného těsta, ale spojuje je tenisová vášně a – Štvanice. ROBERT H. GARDNER, FRANCESCO VITALE a IAN VAŠIČKA tráví na kurtech u Negrelliho viaduktu spoustu času; potkáte je při tréninku, v restauraci, na turnajích, na Vánoční party. „Je tady velmi přátelské prostředí a zázemí klubu je vynikající,“ říká asi za všechny ten nejstarší z nich – Robert H. Gardner. >>

kouzlo; je to věčné obhajování pozice a pokusy postoupit výš, být lepší. Ale to není kritika, jen návrh. Jsem na Štvanici opravdu po všech stránkách spokojen a už jsem přivedl na tenis i vnučku, zúčastnila se o prázdninách dvou kempů.“

Robert Gardner spojil profesní život s telekomunikacemi. Pracoval pro UPC, v Praze zakládal Kabel NET i další dvě firmy. Od roku 2017 si užívá důchodu; byt v Praze vyměnili s manželkou za domek v Řepíně nedaleko Mělníka, ale stále jsou aktivní. Na Letné provozují mateřskou školu Smiling Baby School a Spa&Fyzio Clinic a také penzion v Kokoříně, kde pochopitelně nechybí tenisový kurt.

„Praha je skvělé místo pro rodinný život. Poskytuje vynikající pracovní příležitosti i dobré vzdělání pro děti a nabízí pestré kulturní vyžití. S manželkou žertujeme, že je to dokonalý kompromis mezi Moskvou, kde jsme se poznali, a Státy, kde jsem se narodil. Teď žijeme kousek za Prahou a také je to skvělé, jen ta doprava do města je ze severu opravdu příšerná,“ usmívá se.

// Jak roky běží, zdá se mi, že ti mladší vyhrávají čím dál častěji...

Robert Gardner hraje na Štvanici už pětadvacet let

Užívám si debly s pány Šavrdou, Stejskalem a spol.; často mi smíchy tečou slzy, říká Ian Vašíčka

NEJRADĚJI MÁM ŠTVANICKÁ RÁNA

Tenhle příběh je úplně jiný. Úspěšný lékař IAN VAŠIČKA totiž není tak docela cizinec. Ač se narodil v New Yorku, má kořeny na Valašsku a na rodnou hroudu se díky studiu medicíny vrátil. Vedle amerického má i české občanství a v Praze žije už třídvacet let, i když to původně neplánoval. První dcera Karolínka ale před třinácti lety jeho plány definitivně změnila...

Jak se stalo, že jste se na prahu dospělosti vrátil do vlasti svého otce?

„Chtěl jsem studovat medicínu a tatínek, stejně jako já porodník-gynekolog, který před emigrací pracoval jako klinický asistent v porodnici Fakultní nemocnice v Brně na Obilním trhu, mi neustále opakoval, že studium v Československu má vyšší standardy. I mně se struktura šestiletého studia zdála lepší, v Americe je všechno moc rychlé. A mělo to i finanční důvody. Ve Státech by přišlo studium na čtyřicet tisíc dolarů ročně.“

// Tatínek preferoval vzdělání v Česku; neustále mi opakoval, že má vyšší standardy než v Americe.

A co rozhodlo, že jste v Česku zůstal?

„Nabídka, abych po studiu nastoupil v porodnici v Podolí. Také to, že tatínek, se kterým jsem po revoluci téměř každé léto jezdil k příbuzným na Moravu, se rozhodl strávit poslední roky života tam, kde se narodil. Bylo mu šestaosmdesát, navíc potřeboval péči. Věděl, že jsem tady a postarám se o něj.“

A maminka?

„Zůstala v New Yorku, kde žije i moje sestra Veronika. Také pracovala ve zdravotnictví. Pochází z Uruguaye, a když tatínek šéfoval klinice v Brooklynu, doporučil mu ji věhlasný fyziolog Roberto Caldeyro-Barcia. A našli v sobě zalíbení...“ *(usmívá se)*

Pojďme k tenisu; hrajete dobře, také seniorské turnaje ITF. Kdy jste začínal?

„Jako šestiletý s rodiči. Každý týden jsme jezdili do víkendového domu kousek za New York, kde byl kurt a kde jsem hrál. Taky s Alešem Matzenauerem, který byl výborným tenistou; před emigrací porazil i mladého Ivana Lendlu. Jeho tatínek byl také lékař, proto se znal s mým otcem; ten našel Alešovi po jeho emigraci do Kanady místo na newyorské klinice. Aleš pak bydlel s rodinou tři roky na naší chatě. Měl fantastický bekhend, takový jsem snad neviděl...“

Na jaké jste hrál úrovni?

„Solidně, ale ne výjimečně.“ *(usmívá se)* Od deseti let jsem měl několik trenérů, hrál jsem i za střední školu, na kterou mimochodem chodil i John McEnroe a jeho bratři. Ale na velkou kariéru to nebylo a asi bych dal stejně přednost studiu.“

Kam jste chodil hrát v Praze? A s kým?

„Začínal jsem na Startu, ale protože jsem tam kromě staršího kolegy ze studií Petra Šafáře neměl jiné parťáky a nemohl hrát častěji, začal jsem se rozhlížet jinde. Na doporučení kolegy z Bulovky Zdeňka Matějovského jsem se pak zastavil na Štvanici. Jsem členem už čtrnáct let.“

Jak rychle jste v klubu našel sparringpartnery?

„Docela svižně. Hrával jsem s Vítkem Ulmanem, který mi postupně představil další členy, takže jsem měl brzy několik spoluhráčů.“

Jak jste na tom byl v prvních letech v Praze s češtinou?

„Slyšel jsem ji kolem sebe odmalička, česká komunita v New Yorku se hodně stýkala. Ale spíš jsem rozuměl, s mluvením to bylo horší. Teprve při návratech do Česka po revoluci a pak při studiu jsem se začal opravdu učit, abych mohl mluvit s kolegy a pacienty.“

Kde teď pracujete?

„Momentálně nejsem nikde zaměstnaný. Zaměřuji se na operativní gynekologii v oblasti urogynekologie, úzce spolupracuji s docentem Otčenáškem a podílíme se i na klinickém výzkumu; spolupracujeme s 1. lékařskou fakultou UK a s Harvard Medical School v Bostonu.“

Hodně volného času trávíte na Štvanici, je to tak?

„Jsem tady většinou třikrát týdně. Trénuji s Honzou Pavlíčkem, hraju sety s Franciskem Vitalem, Alleem Choudhrym, Petrem Petrovičem nebo Peterem Samosim, taky chodím na čtvrtetní debly s panem Šavrdou, Stejskalem, Huťkou a Šimůnkem... Ty mě baví obzvlášť, protože mi připomínají tenis starých časů. A většinou se při nich nasměju tak, že mi tečou slzy...“ *(směje se)* Nejraději jsem v klubu ráno, kdy můžu před hrou posedět na terase a užít si štvanickou pohodu. A když v létě dohraju, těším se do bazénu, který si oblíbily i obě moje dcery.“

Prý máte ještě jeden pěkný koníček...

„Myslíte klavír? Učil jsem se víc než deset let a asi jsem nebyl úplně špatný, hrál jsem i Bacha, Beethovena, Rachmaninova... Teď klavír nemám, ale starší dcera Karolínka projevuje zájem, tak možná nějaký pořídim.“

Vytříbený forhend Iana Vašíčky

CITY VIEW
HOUSE

ISO PRAHA
DEVELOPMENT

NADSTANDARDNÍ VILA S PANORAMATICKÝM VÝHLEDEM NA PRAŽSKÝ HRAD A VYŠEHRAD

www.iso-praha.cz, e-mai: rybin.j@iso-praha.cz

S T A V B A Z A H Á J E N A

Mistry I.ČLTK Praha
v golfu se v Pyšelích
stali Martin Fafl
a Ivana Rybínová

Mistr klubu Martin Fafl...

... a šampionka mezi ženami Ivana Rybínová

POTOPENÝ EXPREZIDENT

Na klubové mistrovství v golfu se na začátku října do Pyšelských všichni tolik těšili, že jim nevadil ani vytrvalý déšť. „Od rána jsem čekal, že začne zvonit telefon a hráči budou postupně odpadat, ale nezavolal nikdo,“ usmíval se krátce po vyhlášení vítězů Vladislav Šavřda a dodal: „Jenom Radim Cízl přijel, řekl, že v dešti se mu fakt hrát nechce, dal si kafe, popřál nám pěknou hru a zase odjel.“

Možná ale udělal chybu. Poslední ze sedmi flightů totiž potřebovaly deštník jen na dvou třech jamkách. Zpoždění (prý už tradiční) tentokrát nahrálo Františku Stejskalovi; jeho partáci před sebe při čekání na něj postupně pouštěli další a další flighty a nakonec vyrazili až jako poslední. A tak zmokli minimálně.

Mistry klubu se stali Martin Fafl a Ivana Rybínová, kteří přinesli 80, respektive 99 ran. Nejlepší výkon dne ale předvedl Martin Šustr, jenž zahrál 73. Manažer klubu pro správu však není členem I.ČLTK, „jen“ zaměstnancem klubu, a tak na trofej neměl nárok. (Vkrádá se otázka, zda by alespoň některá pravidla nemohla být napříště poněkud „soft“ a k zaměstnancům klubu vstřícnější?)

Dodejme, že vítězi kategorií se stali Jiří Kaleta (hcp 0-18) a Martin Kameník (18,1-36) a nejlepší ženou na hřišti byla Karolína Šustrová, jež zahrála 91 ran. Nearest to the pin byla Ivana Rybínová a longest drive zahráli Olina Vymetálková a Martin Šustr. Všem gratulujeme!

P.S. Exprezident I.ČLTK František Stejskal příště jistě přijede včas. Absence ranního rituálu, kvalitní rozcvičky a alespoň dvaceti odpálených míčů na drivingu ho totiž krutě potopily. Ale co, 22 bodů občas přinese většina z nás. ☺

Jiří Kaleta ovládl kategorii hcp 0-18...

... a Martin Kameník vyhrál kategorii 18,1-36

Nejdelší odpal zahrála Olina Vymetálková

Frank Hanečák skončil v „horší“ kategorii třetí

Mezi oceněné patřil i Martin Šustr (zcela vpravo), jenž zahrál longest drive i best brutto – 73 ran

Kvalita prověřená časem

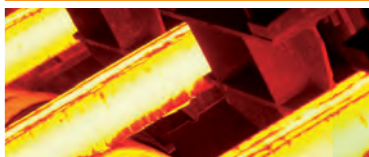
► KONTISLITKY :: BLOKY :: BRAMY :: SOCHORY :: KOLEJNICE

:: DROBNÉ KOLEJIVO :: ÚHELNÍKY ROVNORAMENNÉ

:: KRUHOVÁ, ČTVERCOVÁ A ŠESTIHRANNÁ OCEL

:: TYČE TAŽENÉ A LOUPANÉ :: PLOCHÁ A ŠIROKÁ OCEL

:: VÁLCOVANÝ DRÁT :: BETONÁŘSKÁ OCEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY

MORAVIA STEEL

TŘINECKÉ ŽELEZÁRNY, a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000,

739 70 Třinec, tel.: +420-558-531 111, fax: +420-558-331 831, www.trz.cz

MORAVIA STEEL a.s., Třinec-Staré Město, Průmyslová 1000, 739 70 Třinec,

tel.: +420-558-537 301, +420-558-535 865, fax: +420-558-324 355,

www.moravia-steel.cz

BECHYNĚ

HODINÁŘSTVÍ

Všechno má svůj čas.

VLADIMÍR BECHYNĚ
MISTR HODINÁŘ

HODINARSTVIBECHYNE.CZ